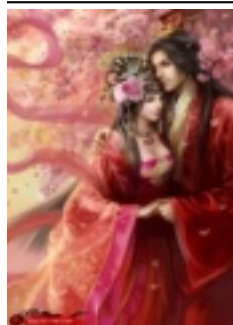

Thanh Mai Đấu Trúc Mã

Contents

Thanh Mai Đấu Trúc Mã	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	11
4. Chương 5	13
5. Chương 6	16
6. Chương 7	19
7. Chương 8	22
8. Chương 9	25
9. Chương 10	29

Thanh Mai Đấu Trúc Mã

Giới thiệu

Nàng cùng hắn sống trên núi từ lúc 10 tuổi đã quen biết nhau. Hắn mặt ngoài thì ôn hòa, nho nhã, n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-mai-dau-truc-ma>

1. Chương 1

Ngay đêm nay, ta muốn người vì ta mà rộng mở trái tim. Để người một lần nữa xem cho rõ con người của ta. Cũng muốn cho người hiểu được, ta không phải mèo bệnh thất bại. Mà ta đối với người chính là một nam nhân có ý đồ chiếm hữu. Ba nghìn phần hoa, nhưng là có chút việc xưa không thể tự trôi theo dòng nước mà sẽ lưu lại, cũng sẽ không theo thời gian mà dần rơi vào quên lãng, ngược lại còn có thể bởi vì một ít sự việc không ngừng xuất hiện càng thêm nhiều, lại trở thành một mớ bòng bong rối như tơ vò. Tựa như Thượng Quan Tiểu Mai cùng Hạ Nhĩ Trúc. Bọn họ đấu khẩu với nhau mười năm, mười năm này đủ khiến cho dân chúng Phượng Thiên thành xem nhiều trò hay. Một nơi là thủ phủ lớn mạnh ở Phượng Thiên

thành, một nơi là thương gia mới phát triển trước đó không lâu – Hạ gia. Hai người không những đã đến tuổi cập kê mà còn môn đăng hộ đối. Làm cho người ta thêm hứng thú chính là Hạ Nhĩ Trúc sống ở tòa nhà lớn sát vách Thượng Quan gia. Nếu trừ bỏ quan hệ bị phá hư của Hạ Nhĩ Trúc cùng Thượng Quan Tiểu Mai, kỳ thật hai lão gia ở chung lại rất hợp nhau, hai nhà giống như là bằng hữu lâu năm, ngẫu nhiên còn có thể cùng nhau đi ngắm cảnh. Chỉ có thể trách chính là, Thượng Quan Tiểu Mai, tất cả mọi người gọi nàng là Mai cô nương, cùng thiếu gia Hạ phủ vô tình gặp nhau liền không vừa mắt, hễ thấy nhau là không thể thiếu giương thương múa kiếm. Trước mặt thì dụng khẩu chiến, sau lưng lại chĩnh ngã đối phương, đến phương pháp bỉ ổi nhất nàng cũng đều đã làm qua. Nàng chính là chán ghét Hạ Nhĩ Trúc, chán ghét hằn bề ngoài tao nhã, nho sinh, gặp người liền ôn tồn, nở nụ cười mê hoặc. Kỳ thật, người bên ngoài không hề biết rõ chuyện tình bao nhiêu, hằn căn bản là một nam nhân hư hỏng. Nàng được đại tỷ huấn luyện ở trên thương trường tầng tầng lớp lớp bộc lộ ra sự sắc sảo, hằn liền tột cùng cùng nàng cạnh tranh buôn bán. Chẳng những vượt lên trước cướp đoạt rừng mơ với nàng, lại còn thuê luôn sư phụ già dạy ướp mơ. Cũng may Thượng Quan Tiểu Mai nàng không phải là nơi dễ trêu vào. Từ nhỏ đã lớn lên trong gia đình thương nhân, phụ thân chẳng những đem tuyệt kỹ cả đời truyền cho tỷ muội các nàng, hơn nữa thủ đoạn inh của đại tỷ còn ở sau lưng giúp nàng một tay. Cho nên nàng so với hằn vẫn có thể nhanh chân đến trước, không tụt lại phía sau. Ước chừng mấy năm qua này, nàng phát hiện hằn trở nên có chút quái lạ... Lần trước, lão yêu đó cùng nàng tranh một đơn hàng, tranh đông tranh tây, cuối cùng mấy tháng nay lại câm lặng không một động tĩnh. Có quý! Thượng Quan Tiểu Mai vốn ngồi trong phòng khách xem sách, nhưng tâm tư lại càng ngày càng chệnh choáng. Đáng giận! Nàng tâm tình không yên lại đem quyển sách ném sang một bên, vừa nhấc mí mắt, phát hiện phía bên ngoài trời đã đổ mưa. Thời tiết mùa hạ, chẳng những oi bức mà còn âm thanh mưa rơi càng khiến nàng nghe xong phiền lòng... Cũng là nguyên do của chán nản. Quái, vì cái gì nồng ngực của nàng lại có một trận khó chịu? Thượng Quan Tiểu Mai khẽ cau mày, từ ghế dựa lớn đứng lên, liền cúi đầu suy nghĩ. Như thế nào vừa nghĩ tới Hạ Nhĩ Trúc, không hiểu sao tâm tình của nàng lại phát sinh khó chịu? “Haizz...” – Nàng than nhẹ một tiếng, ở trong phòng khách đi tới đi lui. “Muội đang làm cái gì?” – Không bao lâu, một thân y phục nữ tử giống như hoa đào thắm ba, đôi hài thêu hình hoa mẫu đơn xinh đẹp đi vào. Vừa quay đầu lại Thượng Quan Tiểu Mai nhẹ hé ra cái miệng nhỏ nhắn – “Đại tỷ” Diện mạo kiều diễm trước mắt chính là đại tiểu thư Thượng Quan phủ, danh gọi Thượng Quan Tiểu Nguyệt. Tiểu Nguyệt đặt thân ngồi xuống nhuỷ ghế, nha hoàn bên người liền đưa lên cho nàng một chén trà nóng. “Xem người một bộ tâm tình không vui, xảy ra chuyện gì?” – Thượng Quan Tiểu Nguyệt nhận chén trà, nhẹ nhàng hít một hơi. Tỷ muội Thượng Quan gia đều tinh thông giống nhau, mà Thượng Quan Tiểu Nguyệt thân là đại tỷ, gơ tay nhấc chân ngay cả thần khí ổn trọng cũng bắt đồng, lời nói không nhanh không chậm, cặp người hồ đào trong tròng mắt kia hơn nữa Thượng Quan Tiểu Mai rất điềm tĩnh cùng nội liễm. “Ta chỉ là...” – Thượng Quan Tiểu Mai phiền não vịn vẹo ống tay áo, tự hỏi phải nói như thế nào với đại tỷ. “Hả?...” – Thượng Quan Tiểu Nguyệt nhẹ nâng con ngươi nhìn nàng. “Chính là ...” – Thượng Quan Tiểu Mai cắn cắn cánh môi, cuối cùng nắm chặt đôi bàn tay trắng như phấn – “Đại tỷ, người không thấy là ... nam nhân sát vách kia gần đây quá mức ... an phận sao?” Một chút tin tức đều không có. Không có đối thủ cạnh tranh làm cho nàng cảm thấy trống rỗng. Thượng Quan Tiểu Nguyệt trầm mặc trong chốc lát, con ngươi rạng rỡ kia liền dời về trên mặt nhị muội – “Trước muội không phải còn ghét hằn gây trở ngại?” “Ách...” – Thượng Quan Tiểu Mai nói quanh co một hồi – “Nhưng chỉ sợ hằn giả trò tiểu nhân, lại giữa chừng nhảy ra làm Trình Giảo Kim. Thượng Quan Tiểu Nguyệt uống xong chén trà, thở dài một hơi, giương cặp mắt như có điều suy nghĩ nhìn nàng chằm chằm. Bằng lương tâm nói, vài năm này giả trò tiểu nhân chính thật phẩm Hạ Nhĩ Trúc, phải là nhị muội à! Mấy tháng trước, Hạ Nhĩ Trúc từ Đại Lý chuyển vào nhiều hoa quả khô tuy có không rõ ràng, bên trong cũng có mơ phơi khô, mặc dù không rõ lắm Hạ Nhĩ Trúc rốt cục là làm cái gì, vừa nghe đến tin tức nhị muội, liền khẩn cấp gây trở ngại cho Hạ Nhĩ Trúc. Nàng giống thổ phỉ âm thầm sai người đi cướp mơ hoa quả khô kia, chẳng những giữ lấy hàng hóa của người ta, mà còn lớn tiếng cười nhạo hằn là kẻ thất bại. Đối với hết thảy mọi chuyện, Hạ Nhĩ Trúc chỉ là cười lạnh, cũng không có cùng nàng so đo, mà chuyện này cứ như vậy kết thúc. “Ta nghe nói...” – Khóe miệng Thượng Quan Tiểu Nguyệt giương lên độ cong hoàn mỹ – “Hắn gần đây thường lui tới thương cảng”. “Cái gì?” – Thượng Quan Tiểu Mai giương đôi mắt đẹp – “Hắn ở thương cảng làm cái gì?” Tiếp nhận điểm tâm do nha hoàn đưa đến, đợi cho Thượng Quan Tiểu Nguyệt tiện tay ăn một miếng, hương vị ngọt ngào của bánh ngọt hòa tan trong miệng, mới mở miệng – “Sao muội không đến Hạ phủ tra hỏi?” Thượng Quan Tiểu Mai cắn răng – “Khó trách tên kia gần đây biến mất không thấy bóng dáng” Thượng Quan Tiểu Nguyệt thấy nhị muội thờ phỉ phỉ, chính là một bên xem trò hay, ngẫu nhiên thêm bớt vài câu. “Không được, ta phải đến điều tra rõ ràng” – Thượng Quan Tiểu Mai kéo làn váy xanh đậm, đạp lên đôi giày thêu khéo léo, như cơn

gió xoáy lao ra khỏi phòng khách. Nàng quyết định đến Hạ phủ tìm tòi đến tột cùng là chuyện gì. Thượng Quan Tiểu Nguyệt vẫn an ổn như cũ ngồi ở trên ghế, không có vì hành vi lỗ mãng của nhị muội mà cảm thấy kinh ngạc, giống như chuyện xảy ra hằng ngày. Nhưng mà khóe miệng Thượng Quan Tiểu Nguyệt lại cười nhạt, thậm chí có một tia ý vị sâu xa... Thượng Quan Tiểu Mai không mang theo nha hoàn, cầm dù che mưa, một đường vào Hạ phủ không bị ngăn cản. Hạ phủ không có một nô bộc nào dám ngăn lại vị tiểu thư bướng bỉnh này. Tổng quản Hạ phủ nhìn thấy nàng ngay hành lang gấp khúc, kêu cũng không trả lời liền xoay người hướng trưởng phòng, muốn thông báo cho thiếu gia. Nhưng mới quay người lại, đã bị Thượng Quan Tiểu Mai đang thu hồi cán dù mở miệng ngăn không cho đi. “Ta nói ngài tổng quản, ngài muốn đi đâu?” – Nàng đuổi theo, ngoài cười nhưng trong không cười nhìn Hạ tổng quản. “Mai, Mai cô nương...” – Hạ tổng quản là một người thành thật, quay đầu, mồ hôi cũng chảy ròng ròng trên trán. “Vì sao thấy bốn cô nương đã định chạy?” – Nàng nheo mắt, thấp giọng hỏi – “Có phải hay không Hạ Nhĩ Trúc đang bí mật thương hành, người muốn đi thông báo cho hắn?” Hạ tổng quản lấy tay áo lau lau cái trán – “Mai cô nương, lão nô chỉ là muốn gặp thiếu gia, thông báo người tới thăm thôi” “Hừ!” – Nàng không hờn giận tiêu sái tiến lên, nhìn Hạ tổng quản kia gương mặt nhăn nhó nua sợ hãi – “Miễn, ta biết hắn hiện nay đang ở trưởng phòng kết toán sổ sách” Nàng đem dù giao cho Hạ tổng quản, liền xuyên qua hành lang gấp khúc, hướng trưởng phòng bước đến. Với Hạ phủ, nàng đã quen thuộc, không cần hạ nhân dẫn đường, nàng cũng có thể rất nhanh tìm được trưởng phòng. Phanh! Ngay cả cánh cửa cũng không gõ, nàng trực tiếp đẩy ra cánh cửa gỗ điêu khắc tinh xảo, mở hai chân nhảy qua bậc thềm, hướng vào bên trong phòng. Mất đẹp nhìn vào, chỉ có một gã nam tử đang cúi đầu trên bàn trưởng, hắn một tay cầm bút lông sói viết, một tay lật bàn tính ngà voi. “Hạ Nhĩ Trúc!” – Nàng phùng má, trực tiếp hô tên của hắn. “Hả?” – Nam tử không có ngẩng đầu, vẫn như cũ chăm chỉ gảy hạt châu. Ngượng ngùng đáp...

Thanh âm mưa bên ngoài tí tách càng thêm làm cho nàng thấy phiền lòng. “Ta đến đây” – Nàng thở phà nói, mắt hướng vì hắn không đem nàng để vào mắt.

“Ta tính thời gian này là lúc ngươi cũng nên tới” – Hạ Nhĩ Trúc rốt cục cũng ngẩng mặt, con ngươi thâm thúy nhìn nàng. Hạ Nhĩ Trúc hé ra khuôn mặt dễ nhìn, tuy rằng cặp mắt giống như nữ tử bình thường, nhưng may mắn là đôi chân mày suy yếu kia có phần nhu hòa hơn. Con ngươi hắn âm thầm cất giấu vì không muốn người khác biết. Có ý tứ gì? Thượng Quan Tiểu Mai nhíu mày, hùng hổ chạy đến trước mặt hắn, hai tay dùng sức hướng lên án thư đập mạnh. “ngươi dám đầu ta ha ha...” – Nàng luôn lấy bộ dáng quý dạ xoa này, ở trước mặt của hắn gương mặt lạnh lùng. Hừ hừ! Nếu nàng không hung như vậy, ngay sau đó người bị khi dễ lại chính là nàng. Mười năm, tuy nói có đại tỷ Kim Chung bảo vệ, nhưng mà hắn vẫn dễ dàng bắt được bím tóc của nàng, bày cho nàng một trận. Nàng khôn khéo như thế, vẫn là rất khó ngăn được hắn đâm sau lưng đả thương người. “Mới vài ngày không có ta, bắt đầu nhớ tới ta liền đến đây?” – Hạ Nhĩ Trúc buông bút trên tay, nhìn khuôn mặt xinh đẹp trước mắt đang thở phà phà. Hắn không có vì hành vi lỗ mãng của nàng mà tức giận, ngược lại gợi lên nụ cười đẹp. Hắn sớm quen với hành vi dứt khoát này của nàng rồi, nếu nàng giống những tiểu cô nương bình thường an phận thủ thường, mới có thể làm cho hắn toàn thân đều không thoải mái. “Tạm thời để im như vậy” – Nàng gương mặt lạnh lùng không hờn giận trừng hắn, đưa toàn bộ tuần nhan của hắn vào con ngươi, xem kỹ trên mặt của hắn có phải hay không lộ ra một ít manh mối. “Nhìn ngươi, tâm tình giống như khí trời hôm nay” – Hắn cầm lên một chén trà nóng – “Ta lại thiếu ngươi cái gì rồi?” Nàng dường như đem mặt mình phùng lên thành quả bóng cao su – “Nghe nói người gần đây thường đi lại ở thương cảng, có thật vậy hay không?” Chậm rãi buông chén trà, hắn nhẹ cười ra tiếng – “Đúng vậy a!” “Làm cái gì?” – Nàng nhìn hắn phòng bị, sợ hắn lại ra chiêu. “Thương trường như chiến trường” – Hắn nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng cười nuông chiều – “Làm sao người lại giống như oa nhi tới chất vấn ta chuyện thương trường đây?” Bị nói thế, nàng khẽ rửa chính mình làm điều thừa thãi. Nàng thiếu chút nữa muốn xóc cái bàn lên đầu hắn. “Hạ Nhĩ Trúc!” – Nàng nghiêng răng gọi tên của hắn. Hiện tại sắc mặt trước mặt nàng mới là bộ mặt thật của hắn. “Ta đây” – Hắn từ trên ghế đứng lên. Xem ra hôm nay công việc lại làm không xong rồi – “Đừng lớn tiếng như vậy, nếu không nha hoàn không hiểu chuyện lại cho ta làm cái gì đối với ngươi” “Ngươi đừng có nói sang chuyện khác” – Nàng đi theo sau lưng hắn, một đường rời khỏi trưởng phòng – “Nhanh lên trả lời ta, người gần đây ở thương cảng làm cái gì mà không cho ai biết?” “A!” – Hắn khẽ cười một tiếng, vẫn như cũ không trả lời. Nàng tựa như con cún nhỏ đuổi theo hắn, đồng thời, nàng cũng phát hiện ra bóng lưng của hắn... Chẳng bao lâu sau, bóng lưng của hắn thoạt nhìn đã cao lớn như vậy? Bất giác nàng theo hắn đi vào đông sương phòng của Hạ phủ, đại sảnh, đã có vài tên nô bộc đang vào ra, trên tay còn bưng đồ vật này nọ. “Hạ Nhĩ Trúc!” – Nàng lại gọi tên của hắn. Hắn sao lại xem nàng là cục đá ven đường, không thèm để ý đến nàng? “Trước

đó không lâu, ta ở thương cảng mua được hồng trà từ dị tộc nhập khẩu vào, tên thật thú vị, kêu là Asam hồng trà, muốn nhìn thử hay không ? – Hấn quay đầu lại, rốt cục đã trả lời nàng. “A?” – Nàng nhíu mày. Nàng tìm đến hấn cũng không phải là muốn cùng hấn pha trà nói chuyện phiếm. “Người không phải là muốn biết ta gần đây đang làm cái gì sao?” – Hấn giống như nhìn thấu tâm sự của nàng, nói – “Sao không cùng ta tâm sự, biết đâu từ miệng ta lại moi ra được cái gì?” A? Lời hấn nói cũng đúng! Nàng nhất định sẽ moi ra được bí mật của hấn. “Được, liền cùng người uống trà!” – Nàng quyết định cho dù cùng hấn tốn bao nhiêu thời gian, cũng nhất định phải bắt hấn lộ ra một chút gì đó. Cứ như vậy, Thượng Quan Tiểu Mai bị Hạ Nhĩ Trúc lưu ở trong phủ phường trà. Ai ngờ, nàng đã lặng lẽ bị Hạ Nhĩ Trúc xỏ mũi dẫn đi... Thượng Quan Tiểu Mai hướng nhuyển ghé bằng gỗ lim ngồi xuống, liền có nha hoàn mang hộp đựng thức ăn vào. “Mai cô nương, mời dùng điểm tâm” – Một nha hoàn khác mang hộp mở ra, bên trong đủ loại điểm tâm. Nha hoàn hầu hạ chủ tử xong, liền lui xuống, đem không gian yên lặng lưu lại cho bọn họ. “Người không cần lừa bịp ta” – Thượng Quan Tiểu Mai ngay cả trà đều không có uống một hơi, nôn nóng hỏi. Hạ Nhĩ Trúc mặt không đổi sắc, chỉ hớp một hơi hồng trà mới vừa ngâm vào nước nóng. Tinh khiết, ngọt lành, tuy rằng so ra kém Ô Long Trung Quốc nhưng lại có một phen phong tình. Chép chép miệng, hấn lại vốc một khối điểm tâm đưa vào miệng. Hấn cũng chưa có đáp lời, làm cho nàng gấp đến độ muốn dậm chân. Trong phòng, chỉ có tiếng hít thở của hai người, cùng với thanh âm hấn uống trà. “Hạ Nhĩ Trúc!” – tức giận trừng mắt hấn – “Người đây là đang chỉnh ta có phải hay không?” “Ta chỉnh người cái gì a?” – Hấn ngữ khí nhẹ như gió, giả vờ như không thấy nàng đang tức giận. “Người rốt cuộc có nói người đến thương cảng làm cái gì hay không?” – Nàng hai tay vịn vịn tay áo của mình, mắt hững hờ. “Đi thương cảng còn có thể làm cái gì?” – Hấn khêu mi hỏi lại – “Không phải là nhập hàng, phê hàng thôi sao?” Hấn biết nàng mười năm, như thế nào cái đầu liền không có thay đổi a. Mà nàng đáng yêu nhất chính là xem hấn như đối thủ cạnh tranh, địch nhân, mỗi lần đều là cả người chạy đến trước mặt hấn, hỏi hấn bước tiếp theo muốn làm cái gì. Đây là điểm tốt nhất của nàng, cho nên hấn mới có thể xoay nàng thành vòng tròn, lấy đùa bỡn nàng làm vui. Nếu không phải sau lưng nàng còn có cái chỗ dựa là vị đại tỷ kia, chỉ sợ tiểu ngu ngốc này sớm bị hấn ăn sạch sẽ. Bất quá như vậy cũng tốt, đùa với tiểu ngu ngốc này chơi, cuộc sống của hấn trôi qua ngược lại cũng thật vui sướng. Thượng Quan Tiểu Mai trong lòng như có tảng đá lớn cũng không có buông được, ngược lại treo ở trước ngực, càng lợi hại hơn. “Phê hàng gì?” – Nàng tuy rằng cảm thấy được câu hỏi của mình không có gì là bản lĩnh, nhưng nàng chính là không muốn quanh co thôi. “Người cứ nói đi?” – Hấn hướng nàng lộ ra nụ cười mê người – “Ta là làm nghề gì a?” Nàng vừa nghe, khóe miệng sụp xuống. Rất không nhanh nhay, nghề nghiệp của Hạ Nhĩ Trúc chính là tương đồng với nàng, hai người đều có liên quan đến buôn bán mớ. Lúc này, tâm tình của nàng càng thêm khó chịu. Nàng chỉ biết người nam nhân này sẽ không an phận như vậy buông tha nàng. “Người lại muốn xuất thủ đoạn đề tiện gì nữa đây?” – Thượng Quan Tiểu Mai tức giận đến hai hàm răng nghiến chặt lẫn nhau. “Ta chính là đang lúc buôn bán, đề tiện ở đâu ra?” – Hấn lại hớp một ngụm trà, nhìn khuôn mặt tức giận của nàng, cũng thật làm hấn vui vẻ. Hiện tại tâm tình của hấn dùng từ ‘sảng khoái’ để hình dung. “Người biết rõ trong kinh thành, buôn bán mớ ta làm là lớn nhất, người mỗi lần đều biến thành Trình Giáo Kim đến cản trở, người còn có lương tâm không nha?” – Nàng thở phì phì từ trên ghế đứng lên. “Buôn bán dựa vào thủ đoạn, cũng không phải là lương tâm” – Hấn thở dài một hơi, tiếp tục nói – “Huống chi thương trường căn bản nhờ vào bản lĩnh, mà không giống như người ta nói lòng dạ đàn bà”. “Ý tứ của người chính là...” – Nàng cắn cắn môi phần nộn – “Sẽ giống như trước cùng đấu với ta?” Hấn buông chén trà xuống, rời khỏi chỗ ngồi, đi đến trước mặt nàng, lúc này mới phát hiện nàng rất xinh đẹp và nhỏ nhắn, chỉ tới ngực của hấn. “Ta nói Mai cô nương nha!” – Hấn nâng cằm của nàng, đôi mắt nhìn thẳng vào nàng – “Nếu ta nhớ không lầm, là ai cướp đi hoa quả khô của ta cách đây ba tháng?” Nàng thân mình chấn động, thở hốt vì kinh ngạc, tiếp theo mím môi, chột dạ không dám trả lời. “Người buôn bán đường như giống thổ phỉ, cướp đi người của ta, đánh cắp hàng hóa của ta, người còn dám cùng ta nói lương tâm?” – Hấn khêu mi hỏi. Cảm tình hấn giành cho nàng, nàng đem hấn thành mèo bệnh? “Này... Trên thương trường thì bằng bản lĩnh của mình thôi” – Nàng chột dạ trả lời. “Cho nên người đối phó với ta như thế nào, ta nhất nhất đều nhớ kỹ” – Hấn điểm nhẹ lên môi nàng. “Người...” – Hỏi không ra bất kỳ thứ gì, nàng tức giận. “Ngoan” – Hấn nhìn nàng, nụ cười xinh đẹp càng giương cao – “Người có biết ta từ trước đến nay là một nam nhân tính toán số sách rõ ràng, hiện tại chúng ta nên đem nợ nần của người với ta, giải quyết sòng phẳng”. “Ta, ta sẽ không thua người!” – Nàng cậy mạnh khiêu khích hấn. Dù sao nàng cùng hấn đều đã đấu mười năm, cũng không kém khoản này. Nhưng là... trong tròng mắt hấn xuất hiện ánh cười, nàng phát hiện nụ cười của hấn có chút quỷ dị. A! Bất kể! Dù sao nàng từ trước đến nay có cừu có oán tất báo! Hừ! Nàng sẽ không thua Hạ Nhĩ Trúc đâu!

2. Chương 2

Mùa hạ, không khí ẩm ướt, mưa ào ào đổ xuống, dường như không có ngừng dù chỉ một ngày.

Thượng Quan Tiểu Mai tâm tình buồn bực.

Sau khi trở về từ Hạ phủ mấy ngày nay, trên mặt nàng chưa hề bày ra một nét mặt tươi cười, vẻ lo lắng tràn đầy trên gương mặt làm cho tất thấy nô bộc trong Thượng Quan phủ đều không dám đến gần, mà ngay cả vài muội muội của nàng cũng vậy.

Đúng vậy, Thượng Quan lão gia không có sinh nam hài, lại liên tiếp sinh tám nữ nhi.

Nhưng dường như vậy mà xem Thượng Quan phủ này có tám “gã” thiên kim, ở Phụng Thiên thành này cũng làm ra trò, chẳng những đem cửa hàng Thượng Quan gia xử lý tốt đẹp, buôn bán cũng phát triển không ngừng, mà còn trở thành thủ phủ lớn nhất kinh thành.

Nhắc tới tám thiên kim của Thượng Quan phủ, mọi người đều gợn ngón tay cái lên khen ngợi.

Cho nên Thượng Quan Tiểu Mai chịu không nổi khi trở thành kẻ bại, hơn nữa lại cho nàng một quan niệm, trên thương trường liền phải dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào để tranh giành lợi nhuận lớn nhất.

Nàng vẫn luôn tín niệm như vậy, vì thế rất nhanh tạo ra ỉnh một bộ phương pháp.

Muốn có thứ gì đó, nàng nhất định sẽ không bỏ qua.

Bởi vậy khi Hạ Nhĩ Trúc quăng ra lời nói đó, nàng vẫn chuẩn bị trạng thái đấu tranh tốt nhất.

Nhưng là mấy ngày nay nàng chờ đợi đến dài cổ vẫn không thấy được điều gì làm gió thổi cổ lay.

Nàng quyết định đi thương cảng một chuyến, nhìn thuyền của Hạ phủ rốt cuộc là sắp xếp những thứ gì.

Đây là niên đại hòa bình, đã không có hoạ ngoại xâm xâm lấn, cũng không có tranh quyền hoàng triều.

Bởi vì Phụng Thiên thành nằm gần bờ biển phía đông, trong thành dân chúng buôn bán tấp nập, bởi vậy hấp dẫn không ít thương nhân khắp mọi nơi đến làm ăn, cũng thu hút nhiều người ngoại tộc, tình thoảng còn có thấy một vài người có mái tóc màu vàng óng, mắt xanh, thân hình cao lớn đến đây giao dịch.

Bất quá vì tránh cho nhân dân Phụng Thiên thành bị quấy nhiễu, người ngoại quốc chỉ có thể ở thương cảng hoạt động, không thể tùy ý đi lại trên đường, nếu muốn tới phố phải trải qua phê chuẩn.

Dĩ nhiên, thương cảng cũng không phải nơi ai muốn đến thì đến, phải được cấm vệ quân phát hạ phê chuẩn “Xuất nhập cảnh lệnh” mới được.

Mà dân chúng có thể xuất nhập cảnh lệnh được cũng không phải người bình thường.

Thượng Quan Tiểu Mai chính là thân phận đặc biệt, phía sau có ai gã nô bộc vì nàng che dù, ngay cả lệnh bài cũng không cần xuất ra, có thể tự tiện ra vào thương cảng.

Thân thể của nàng quả thật bất phàm, người buôn bán nhỏ ở thương cảng cũng biết đến nàng.

Chính là nàng cũng không có ý định đến thương cảng để lấy hàng.

Nàng dẫn nô bộc đi đến trước thuyền của Hạ phủ, không ít công nhân khỏe khoắn đang nhất nhất dỡ hàng.

Vừa vặn!

Nàng tâm vui vẻ, bước lên phía trước, lại bị đốc công ngăn cản không cho đi.

” Mai cô nương, tuyệt đối không thể tiến lên phía trước” – Đốc công to lớn ngăn cản nàng.

” Tại sao?” – Nàng không hề giận kiên định vẻ mặt bình thản – “Ta và thiếu gia nhà ngươi chính là chỗ quen biết, ngươi cũng dám ngăn cản ta?”

Độc công thấy nàng xinh xắn lạnh lẽo, lại ngượng ngùng, chỉ có thể gãi gãi đầu – “Mai cô nương, hôm nay chúng tôi tiến hành phê hàng, là không thể để cho có người phá hư...”

Nghĩ tới Mai cô nương ương ngạnh, nếu không vừa mắt sẽ phá hủy hàng của thiếu gia, bằng không chính là giống như thổ phỉ cướp đi tất cả.

Nhìn thấy nàng giống như nhìn thấy nhân vật phiến toái vậy.

” Làm càn!” – Thượng Quan Tiểu Mai trừng mắt hẳn – “Ta chính là muốn lên thuyền nhìn một chút, các người ai dám ngăn cản?”

Độc công cùng nhóm công nhân một bên trao đổi ánh mắt, nhưng đều không có người dám ngăn cản nàng.

Thiếu gia có dặn dò, nếu thấy Mai cô nương, không thể để nàng may mắn bị thương, thành ra hiện nay không người nào dám ra mặt gây cản trở.

” Nhị tỷ, người nghĩ muốn làm gì?” – Một tiểu cô nương cụp lại chiếc ô, từ trong khoang thuyền đột nhiên đi ra, thân ảnh hồng nhạt cùng Thượng Quan Tiểu Mai màu xanh nhạt soi sáng.

Mọi người nhìn thấy hai vị cô nương kia, không khỏi có chút kinh ngạc.

Thượng Quan Tiểu Mai cùng Thượng Quan Tiểu Diệp là 1 cặp sinh đôi, dáng người giống nhau như đúc, duy nhất có thể phân biệt chính là nơi khóe mắt của Thượng Quan Tiểu Diệp có một nốt ruồi son nhỏ.

” Người ở chỗ này làm cái gì?” – Thượng Quan Tiểu Mai bước lên boong thuyền, kinh ngạc khi thấy tam muội có mặt trên thuyền của Hạ Nhĩ Trúc.

“Ta?” – Thượng Quan Tiểu Diệp khẽ cười một tiếng – “Ta là tới lấy hàng a”

“Lấy hàng gì?” – Thượng Quan Tiểu Mai nhíu mày hỏi.

“Ta nhờ Hạ ca ca đến dị quốc, mua dùm một vài mầm cây” – Thượng Quan Tiểu Diệp nói xong, đồng thời từ bên trong lấy ra vài chậu bùn đất.

“Phía trên kia cái gì cũng không có?” – Thượng Quan Tiểu Mai chỉ vào khoang thuyền tối đen như mực nói.

” Vừa mới đem mầm cây đi xuống, đương nhiên thoát nhìn cái gì cũng đều không có” – Thượng Quan Tiểu Diệp cười khê – “Nhị tỷ, người hôm nay cũng đừng đập vỡ hết đồ vật bên trong của Hạ ca ca nha”

“Tại sao?” – Mi tâm Thượng Quan Tiểu Mai càng ngày càng nhăn nhoe, nàng phát hiện ra có một chút quái lạ.

“Bởi vì bên trong toàn bộ đều là đồ của ta” – Thượng Quan Tiểu Diệp bất mãn giương khóe miệng nhỏ nhắn – “Người nếu đập gì đó bên trong, ta chính là rất tức giận”

Thượng Quan Tiểu Mai không tin, vì thế vòng qua người tam muội, hướng trong khoang thuyền tìm kiếm một ít dấu vết để lại.

Không đến nửa khắc, trên mặt nàng tất nhiên có biểu tình thất bại.

Con mẹ nó, thật sự cái gì cũng đều không có!

Đúng như lời tam muội nói, bên trong chỉ có một chậu lại một chậu đất, căn bản không có nhìn thấy hoa quả khô, hoặc là một ít gì đó làm cho người ta thấy khả nghi.

Không phải hôm nay nàng đi một chuyến không công chứ?

” Quên đi” – Thượng Quan Tiểu Mai có chút què quá hóa khùng, thở phì phì đi xuống thuyền.

Thượng Quan Tiểu Diệp đứng trên thuyền nhìn bộ dáng nhị tỷ thở phì phò, nhin không được trộm nở nụ cười.

Vẫn là Hạ ca ca lợi hại a!

Xem ra nhị tỷ cùng Hạ ca ca vẫn còn đấu đây!

Mà nàng chỉ cần ở một bên xem cuộc vui, chờ ngư ông đắc lợi.

Thượng Quan Tiểu Diệp sờ sờ chậu đất, ánh mắt hiện lên một tia giao hoạt quang mang.

Thượng Quan Tiểu Mai từ thương cảng trở về, trong lòng vẫn còn nhiều nghi vấn.

Thuyền Hạ phủ thật sự cái gì cũng đều không có, chỉ có thật nhiều chậu đất.

Nếu nói là tam muội nhờ Hạ Nhĩ Trúc mua dùm cây non, cũng không kỳ quái, dù sao trừ bỏ nàng đối Hạ Nhĩ Trúc như địch nhân, hẳn cùng với tỷ muội nhà nàng đều quan hệ cũng không tệ lắm.

Hơn nữa tam muội quan hệ với hắn, lại tốt vô cùng...

Đột nhiên, tim của nàng đập mạnh.

Tại sao khi nghĩ tới hình ảnh hắn cùng với tam muội ở cùng một chỗ sẽ khiến nàng thấy ngực có cảm giác khó chịu?

Nàng lắc đầu, mặc kệ ý nghĩ quái dị này.

Hừ! Nàng nhớ tới hình ảnh Hạ Nhĩ Trúc bên cạnh tam muội làm chi nha? Hiện tại cũng không phải là lúc nàng phải để ý, nàng phải thật nhanh nghĩ cách tìm ra rốt cục Hạ Nhĩ Trúc đang làm cái quái gì mới đúng.

Ở trong phòng tắm chân vài cái, nàng quyết định đến hỏi đại tỷ.

Nàng kéo làn váy xuyên qua hành lang gấp khúc trải qua chiếc cầu hình vòm có nước chảy róc rách, đi vào Đông các nơi Thượng Quan Tiểu Nguyệt ở.

Nóc nhà Đông các được trải dài bằng những viên ngói lưu ly màu sắc rực rỡ, tọa lạc tại một tòa nhà rất lớn trên hồ đầy cá và hoa sen.

Ánh nắng chiếu rọi xuống mặt hồ, lộ ra làn sóng dao động làm cho Đông các thêm rực rỡ sắc xanh vàng.

Thượng Quan Tiểu Nguyệt nằm nghiêng trên ghế sang trọng, tay cầm một quyển sách.

”Đại tỷ!” – Thượng Quan Tiểu Mai vội vàng đi đến bên cạnh Thượng Quan Tiểu Nguyệt, mi mắt nhú lại thật sâu.

”Sao?” – Thượng Quan Tiểu Nguyệt ngay cả mắt cũng chưa chuyển động, vẫn như cũ đem ánh mắt đặt ở trên sách.

”Tỷ có thể hay không nói cho ta biết, Hạ Nhĩ Trúc rốt cuộc là bán thuốc gì ở trong hồ lô?” – Thượng Quan Tiểu Mai thở phì phì hướng một bên ngồi, hai tay vịn vào quần áo.

Thượng Quan Tiểu Nguyệt vừa nghe, chậm rãi buông sách trên tay, bảo nha hoàn bên cạnh bưng trà hoa lai đến, nhấp nhấp cho thuận miệng mới nói – “Lại làm sao vậy?”

”Mấy ngày hôm trước ta đến thương cảng một chuyến, phát hiện tam muội ở trong khoang thuyền của Hạ phủ” – Thượng Quan Tiểu Mai cảm thấy lồng ngực có chút buồn.

”Cho nên ngươi vì thế tức giận?” – Thượng Quan Tiểu Nguyệt giơng đôi mắt đẹp nhìn nhị muội, nhẹ giọng hỏi.

Thượng Quan Tiểu Mai vội vàng phủ nhận – “Mới không phải nguyên nhân này! Ta vào khoang thuyền nhìn một chút, cái gì cũng đều không có, chỉ có chậu hoa non của tam muội, nghe nói là mua từ nước ngoài về”

”Ừ?...” Thượng Quan Tiểu Nguyệt chờ nhị muội nói tiếp.

”Trong khoang thuyền của hắn làm sao có thể ngay cả vài đồ vật này nọ đều không có? Đại tỷ! Ngươi cảm thấy được hắn đang làm cái quỷ gì à?” – Thượng Quan Tiểu Mai giơ ngón trỏ chống đỡ quai hàm, rất tập trung suy nghĩ vấn đề này.

Thượng Quan Tiểu Nguyệt cúi đầu, suy nghĩ trong chốc lát, chưa xong, miệng nàng nhẹ giơng lên nhất loạt tươi cười.

Xem ra Hạ Nhĩ Trúc chẳng những đón mua nàng mà còn đi hỏi lộ cả tam muội đây.

“Có lẽ hần đã mang hàng giấu trong phủ từ sớm rồi” – Thượng Quan Tiểu Nguyệt hóp vào trong miệng ngậm trà sau đó thản nhiên trả lời.

“A?” – Thượng Quan Tiểu Mai chợt tỉnh ngộ, như ở trong mộng mới tỉnh dậy, vỗ tay hoan nghênh một chút.

Chỗ này! Nàng như thế nào đều thật không nghĩ đến?

Ở trên thuyền tìm không thấy gì có liên quan đến cây mơ, rất có thể hần đã sớm đem đánh tráo, hoặc là sớm đã tháo dỡ hết.

Hần cũng sẽ không ngốc đến chờ nàng đi bắt chứng cứ nha!

” Vẫn là đại tỷ thông minh” – Thượng Quan Tiểu Mai ha hả cười một tiếng. Quả nhiên tìm đến đại tỷ là đúng nhất.

” Người định làm gì?” – Thượng Quan Tiểu Nguyệt ngữ khí vô cùng nhẹ nhàng, chứa đựng nụ cười, hỏi.

“Hừ hừ!” – Thượng Quan Tiểu Mai chun chun mũi – “Ta sẽ không đơn giản như vậy bỏ qua cho Hạ Nhĩ Trúc”

Thượng Quan Tiểu Nguyệt buông chén trà, nhíu mày, yên lặng nghe.

“Ta quyết định đêm nay đi do thám Hạ phủ!” – Thượng Quan Tiểu Mai ngồi thẳng lưng, quyết định kế hoạch này.

“Thật vậy sao?” – Thượng Quan Tiểu Nguyệt không có ngăn cản nàng, chính là miễn cưỡng nhìn nàng một cái.

” Ta đây trở về phòng chuẩn bị” – Thượng Quan Tiểu Mai đứng lên, bộ dáng nóng lòng muốn làm ngay.

Thấy nhị muội rời đi, Thượng Quan Tiểu Nguyệt mới ngoắc nha hoàn tiến đến, nàng đem miệng dán vào bên tai nói nhỏ vài câu, chỉ thấy tiểu tỷ đáp nhanh một tiếng, liền rời khỏi Đông các.

Môi của nàng vẫn như cũ mộm mộm cười như hoa, lộ ra bộ dáng phi thường động lòng người.

Hừ! Chớ xem thường nữ nhân Thượng Quan phủ.

Mặc dù Thượng Quan Tiểu Mai là một thân nữ nhi, nhưng từ nhỏ cha vì để cho các nàng cường thân kiện thể, tránh bị người ngoài khi dễ, cho nên đã mời võ sư đến huấn luyện.

Tuy rằng nàng chỉ học được một chút phòng thân, nhưng ít ra cũng có thể mang đi hù kẻ khác.

Giống như... thám thính ban đêm.

Bay qua tường cao còn không làm khó được nàng, chỉ cần trèo dọc tường thành theo gốc mơ cổ thụ của Thượng Quan phủ.

Trèo tường, còn không đơn giản sao?

Thượng Quan Tiểu Mai còn thay đổi một bộ y phục dạ hành riêng, chỉ sợ bị người khác để ý.

Đến khi Hạ phủ đều tắt đèn nàng mới lặng lẽ lẩn vào.

Đến nhà kho trữ gạo của bọn họ nhìn trước một cái...

Nàng rón ra rón rén, mười phần giống như bộ dáng tên trộm nhỏ, đi vào kho gạo.

Kho gạo này cửa không có khóa, nàng sau khi vào, bắt đầu lục tung, lật bên trong vài túi kiểm tra.

Chính là không tìm được thứ gì kỳ quái.

Cuối cùng nàng đành buông tha, chuồn ra ra khỏi kho, ở tại chỗ tự hỏi trong chốc lát.

Dựa vào cá tính cẩn thận của Hạ Nhĩ Trúc, hần sẽ mang đồ vật giấu ở chỗ nào a?

“Ừ...” – Suy nghĩ hồi lâu, nàng quyết định địa điểm kế tiếp chính là phòng của hần.

Tên đểu cáng đó khẳng định sẽ đem thứ quý giá nhất giấu ở nơi không dễ dàng bị phát hiện.

Nàng trước hết vào trong phòng hắt tìm tòi, biết đâu sẽ tìm được một ít dấu vết để lại. Thượng Quan Tiểu Mai như thế an ủi mình, liền vòng qua hướng sương phòng.

Bởi vì nàng đối với địa hình Hạ phủ rất thành thục, không đến trong chốc lát, liền đến phòng của Hạ Nhị Trúc.

Lúc này đúng là nửa đêm canh hai, ánh nến trong phòng Hạ Nhị Trúc cũng đã muốn tắt.

Nàng lặng lẽ mở cửa phòng, lại lặng lẽ đóng lại.

Trong phòng không có tiếng vang nào, mà phía sau bên phải chính là nơi Hạ Nhị Trúc nghỉ ngơi.

Nàng cẩn cẩn môi, tận lực nhẹ nhàng bước đi, tránh cho đánh thức nam nhân đang ngủ say bên trong.

Đem hắt đánh thức chính là điều không nên.

Vì thế nàng thật cẩn thận, lật chiếc rương trong phòng cùng với những ngăn tủ khả nghi.

Nhưng mặc kệ nàng làm như thế nào, vẫn là tìm không thấy điều gì có liên quan đến cây mơ.

” Không có khả năng nha!” – Nàng lại chau mày.

Rõ ràng điểm đáng ngờ nhiều như vậy như thế nào ngay cả một chút manh mối cũng đều không có?

Hạ Nhị Trúc chết tiệt! Rốt cuộc đem tang vật giấu ở chỗ nào rồi?

Suy nghĩ, nàng quyết định thâm nhập sâu hơn vào ‘hang hỏ’.

Muốn không biết... hắt nhất định đem hàng hóa giấu ở bên trong.

Tâm tình vui vẻ, nàng liền hướng phía sau sương phòng mà đi.

Nàng nhẹ nhàng đẩy ra cửa gỗ, bất chấp bên trong có người hay không, một cước đạp đi vào, còn không quên đóng cửa.

Bên trong thanh âm gì cũng đều không có, không xa là giường lớn, có nam nhân vững vàng phát ra những tiếng hít thở.

Hừ! Nàng âm thầm cảnh cáo chính mình, ngàn vạn lần đừng đánh động Hạ Nhị Trúc.

Nàng lặng lẽ lục lọi trong phòng, giống như động tác vừa rồi.

Một lát sau, nàng lại thất vọng.

Không có! Trong phòng ngay cả cái đồ vật này nọ cũng chưa từng nhìn thấy.

Con mẹ nó! Hạ Nhị Trúc rốt cuộc dấu chúng ở nơi nào?

Nàng cắn răng, hận không thể gầm nhẹ ra tiếng.

Nàng thở phì phì đi vào trước giường, nhẹ nhàng đẩy đẩy màn che, bên trong Hạ Nhị Trúc tựa hồ ngủ thật sự ngon, cũng không có phát hiện trong phòng bị kẻ trộm xông vào.

Còn ngủ như vậy được! Nàng trừng mắt hắt, nắm chặt hai tay, thật muốn hướng trên mặt hắt đánh tới.

Mà đêm hè, vẫn oi bức như cũ.

Nàng nhìn thấy Hạ Nhị Trúc chỉ mặc một chiếc quần mỏng, nửa người trên đúng là không có gì che thân.

Này! Làm cho nàng xấu hổ đỏ mặt.

Dù sao nàng vẫn còn là một tiểu cô nương mặt mỏng, chưa bao giờ gặp qua nam nhân ngực trần trụi, nàng thật sự xấu hổ đến muốn dời ánh mắt.

Chẳng qua là...

Nàng lần đầu tiên nhìn thấy hắt ngủ, mắt của nàng nhin không được dừng lại trên tuần nhan của hắt.

Bình thường, hần luôn mang một bộ dáng cáo già, có đôi khi lại hung dữ càng giống dã lang muốn đem người gặm sạch sẽ, ngay cả xương cốt cũng không chừa lại.

Nhưng là hiện nay...

Khi ngủ hần thậm chí còn hé ra bộ dáng vô hại.

Mắt nàng trượt dần, dọc theo cổ hần cho đến trước ngực.

Lòng ngực của hần bấp thệp rõ ràng, đường cong hoàn mỹ khiến người khác muốn phạm tội một phen...

A!

Nàng lấy lại tinh thần, phát hiện tay nhỏ bé của mình cách ngực hần một khoảng cách nhỏ.

Thượng Quan Tiểu Mai, người đang làm cái gì? Khuôn mặt nhỏ nhắn nổi một trận hồng, vội vàng rút tay về.

Đêm nay, nàng sắm vai không phải là hái hoa tặc nha, mà là muốn tìm hần đang buôn bán cái gì.

Nhưng, nhưng là nam nhân trước mặt...

Nàng nuốt nuốt nước miếng, không nghĩ tới thành ngữ “Tú sắc khả san” Đây cũng có thể dùng ở trên người Hạ Nhĩ Trúc nha!

Không, không được! Nàng trước phải lo chính sự.

Dùng sức lắc đầu, nàng quyết định phải trước tiên tìm ra hần giấu đi phê hàng kia ở đâu.

Nàng xoay người nghĩ muốn rời đi, đột nhiên có người bắt lấy cổ tay của nàng, dùng sức lôi kéo, cả người nàng bị đè trên giường.

Hơi thở Ấm áp phả ra trên mặt, nàng kích động nhìn cho kỹ, hé ra tuần nhan phóng đại ánh vào con người của nàng.

Hạ Nhĩ Trúc bắt lấy hai tay của nàng, hai mắt nhìn chăm chăm nàng.

” Ta nói Tiểu Mai nhi, người liền không được kiềm chế được tịch tịch, nửa đêm lén lút đến phòng của ta”
– Hần gợi lên nụ cười tà nịnh ngữ khí thấp phần ngả ngớn.

” Người, người...” – Nàng cắn răng, không nghĩ tới hần đột nhiên tỉnh lại.

Hần nhẹ cười một tiếng. Chờ nàng cũng một thời gian ngắn, nàng rốt cục cũng tiến đến phòng hần.

“Sao?” – Hần vì nàng cởi mặt nạ, vẫn là thích thấy nàng trương lên khuôn mặt đáng yêu – “Ta không lớn tiếng, người nghĩ ban đêm tập kích ta?”

“Hạ lưu” – Nàng đỏ hai má, phát cáu khi hần vặn vẹo sự thật – “Ta mới không nửa đêm đánh lén người”

” Bằng không người nửa đêm xông vào phòng của ta, nghĩ muốn làm cái gì đây?” – Hần để lên thân thể mềm mại của nàng dưới ngực mình, bụng dưới lại đang có ngọn lửa bất an xôn xao.

” Còn không phải người cất giấu mớ hàng kia...” – Nàng oán hận nói – “Người rốt cuộc đem phê kia giấu ở đâu?”

Hần cười lạnh một tiếng – “Phê hàng Kia gần đây vừa mới dỡ xuống, người tìm không thấy”

” Gạt người” – Nàng nhíu mày – “Trên thuyền của người căn bản không có”

” Nếu ta bị người phát hiện, ta còn có thể kêu Hạ Nhĩ Trúc sao?” – Hần cười nhạt, không quên đem gương mặt kẻ sát nàng.

” Vậy coi như” – Xem ra, nàng cho dù đêm nay đột nhập Hạ phủ, cũng không thu hoạch được gì.

Quên đi!

A! Nàng thật đáng yêu.

” Người cho là nơi này là chỗ nào?” – Hấn khêu mi, tựa hồ bất mãn nàng không đưa hấn để vào mắt – ” Người muốn đến thì đến?”

” Bằng không người định làm như thế nào?” – Nàng trừng đôi mắt đẹp nhìn hấn, không hờn giận đều hiện ra trong ánh mắt.

” Đêm còn dài, ta sẽ chậm rãi nói cho người biết”

Đúng vậy, đêm còn rất dài a.

Hấn chậm rãi nói cho nàng biết, quên dạy dỗ hậu quả nàng nhóm lửa thiêu hấ

3. Chương 3

(Cảnh báo nha!! *che miệng cười gian*) Đêm hè, tiếng ếch kêu, gió luân qua cửa sổ thổi vào phòng lại thổi không tắt ngọn lửa trên hai người. Thượng Quan Tiểu Mai một bụng đầy lửa giận. Ăn trộm gà không được, lại làm mất nắm gạo. Này hàng hóa của nàng không tìm được mà ngay cả người cũng phải bồi cho Hạ phủ. Hạ Nhĩ Trúc đối với việc Thượng Quan Tiểu Mai tự đưa mình tới cửa cũng không có ý định an phận. Lồng ngực của hấn áp chặt vào ngực mềm mại của nàng, cảm thụ thân thể mềm mại của nàng, thân là nam nhân hấn đã sớm vì nàng rung động. Lần này, hấn chính là thừa nhận đối với nàng hấn đặc biệt có tình cảm. Kể từ ngày từ Đại Lý chuyển đến Phượng Thiên thành, cùng Thượng Quan phủ làm hàng xóm đã 10 năm, Thượng Quan Tiểu Mai ở trong lòng hấn lưu lại ấn tượng không thể phai nhòa. Mặc dù nàng có một muội muội sanh đôi, mặc dù các nàng giống nhau như đúc nhưng hấn vẫn có thể dễ dàng phân biệt nàng với Thượng Quan Tiểu Diệp, ngay cả so với Thượng Quan Tiểu Diệp nàng cũng có thể dễ dàng bước vào tim hấn. Vì vậy 10 năm nay, hấn tận lực dùng các loại phương thức, ngoài mặt thì khi dễ nàng, trăm phương ngàn kế bắt nạt nàng, tất cả cũng chỉ vì muốn nàng đối với hấn đặc biệt có ấn tượng. Coi như nàng ghét hấn, ghen tỵ hấn... Các loại tâm tình đều tốt, chỉ cần nàng luôn nhớ tới hấn. Cho nên hấn cùng nàng đấu mười năm. Tối nay, hấn rốt cục cũng đợi được nàng chạy vào phòng của hấn, cũng cuối cùng khiến nàng tự dâng mình tới cửa. Mỹ vị tự dâng tới miệng, hấn làm sao có thể dễ dàng bỏ qua cho đây? Cần phải đem nàng ăn một lần, ngậm qua một lần, mới có thể làm dịu bớt được sự vất vả chờ đợi mười năm của hấn, dù sao nữ nhân Thượng Quan phủ vô cùng không tốt. Các nàng quá mức độc lập, quá mức mưu mẹo khôn khéo, nếu muốn tới cửa cầu hôn, chẳng những trước là phải thông qua Thượng Quan lão gia mà còn phải trải qua tính toán tỉ mỉ của Thượng Quan Tiểu Nguyệt mới có thể đem Thượng Quan Tiểu Mai gả cho hấn. Những thứ này cũng không thành vấn đề, vấn đề lớn nhất, chính là ở Thượng Quan Tiểu Mai. Nữ nhân này tựa như một ngọn lửa, nếu không phải tự nàng thần phục hoặc đáp ứng, cần bản không có người trị được nàng. Vì vậy hấn mới dùng hết các phương pháp, để cho nàng chú ý tới hấn, để cho nàng cảm thấy hấn cùng nam nhân khác không giống nhau, dù có nhiều người theo đuổi nhưng ở trong mắt nàng hấn vẫn phải là người tài giỏi nhất. Hấn dĩ nhiên làm được. Nàng mỗi ngày tâm đều treo ở trên người hấn, nên không có dư thừa tâm lực mà đi chú ý tới người khác. (anh quá gian) Tối nay, chính là thù lao mà hấn xứng đáng được nhận. (thù lao =.=!) Miếng thịt ngon tự đưa tới cửa, nếu không ăn liền rất có lỗi với chính mình. “ Hạ Nhĩ Trúc...” Thượng Quan Tiểu Mai cắn môi, phát hiện hơi thở của hấn phảng phất ở trên mặt nàng. “ Ừ” Ánh trăng nhàn nhạt xuyên qua cửa sổ mang chút ánh sáng vào, hấn có thể nhìn thấy rõ khuôn mặt nàng, đã hóa hồng từ bao giờ. “ Để cho ta rời đi” Thân thể của hấn ở trên người nàng, làm cho nàng có cảm giác bị áp bách không thở nổi, hơn nữa nhìn tuần nhan hấn gần như vậy, nàng lại một lòng nóng bỏng. Tại sao lòng của nàng lại có cảm giác đó? Hơn nữa khi hơi thở của hấn lớn vồn trước mặt nàng sẽ khiến nàng có một loại tâm niệm. “ Người cho rằng có người đưa lên miệng điểm tâm ngon, ta sẽ dễ dàng bỏ qua sao?” Hấn dùng một tay nắm chặt lấy hai tay của nàng, đem giờ cao lên, một tay khác lại lần mò đến cái eo thon nhỏ hấp dẫn. Hấn dùng lực xé ra, đem thắt lưng đang bó sát vào y phục màu đen cởi ra. “ Người muốn làm gì” Nàng cau mày, nhìn chằm chằm động tác của hấn. Hấn thể nhưng đem thắt lưng của nàng cởi ra, không những thế còn cột chặt hai tay của nàng vào thành giường để cho nàng không cách nào nhúc nhích. “ Đừng nóng vội, rồi người cũng sẽ biết” Hấn vươn nhẹ đầu lưỡi phác họa theo cách môi mềm mại ướt át của nàng. “ Ngộ, ngộ...” Nàng mím môi, không muốn cho hấn thám hiểm vào trong miệng Thấy nàng ương ngạnh chống cự như thế, hấn nhếch lông mày. “ Như vậy ngoan cố?” Hấn không tức giận, chẳng qua là khẽ cười một tiếng. “ Ngộ hừ” Nàng mắt hạnh nhìn chằm chằm hấn, phảng phất lấy ánh mắt mà nói cho hấn biết————— thà chết chứ không khuất phục.

Thú vị. Bàn tay của hắn vuốt ve khuôn mặt mềm mại nhỏ nhắn. Đã sớm muốn rồi, nhưng bởi vì nàng cá tính không khuất phục, đem hắn biến thành địch nhân mà cách xa ngàn dặm, để cho hắn nếm mùi mười năm bế môn quan. Mà nay, hắn chính là muốn Cũng muốn cho nàng hiểu, không thấy hắn đánh lại không có nghĩa hắn là mèo bệnh ,mà chính là một nam nhân có tính xâm lược. Vì vậy lưỡi của hắn đơn giản cạy ra đôi môi đang đóng chặt của nàng, đầu lưỡi trượt vào cái miệng nhỏ nhắn của nàng. Vừa trượt vào, hắn không những tham lam nếm hương vị nước miếng ngọt ngào, còn quần quít cái lưỡi ấm áp thơm tho. Ngọt. Đó là một loại hương vị để cho hắn sau khi thưởng thức, còn muốn nếm tiếp rung động cùng dự vọng của nàng. Chẳng qua Thượng Quan Tiểu Mai nào có đơn giản như vậy liền bị hắn chinh phục. Đầu lưỡi của nàng liều mạng hướng ra ngoài chống cự, tránh né đầu lưỡi linh hoạt của hắn. Nhưng nàng vốn dĩ không phải là đối thủ của hắn, cái miệng anh đào nhỏ nhắn cùng cái lưỡi đình hương nhanh chóng bị hắn chiếm cứ, không ngừng quần quít, trêu chọc. “ Ngô ngô...” Nàng cau mày, bởi vì môi hắn mang theo vô hạn xâm lược, muốn phản kháng, nhưng là hai tay của nàng lại bị hắn cột vào trên giường. Nàng chỉ có thể dựa vào vòng eo, nhưng hành động này lại vô tình khiến bụng dưới của hắn dán vào tâm giữa chân nàng. Nụ hôn của hắn tựa như nước xoáy không đáy, không ngừng đem nàng cuốn vào không thể tự kiềm chế, cứ thế mà công chiếm cả người nàng. Lưỡi của hắn chính là không tha mà quần chặt lấy lưỡi của nàng, còn môi mỏng thì nhẹ mút đôi môi của nàng, từ từ chinh phục ý thức phản kháng còn sót lại của nàng. Hắn biết nàng nhất định sẽ thích nụ hôn của hắn, vì vậy lưỡi càng thêm linh hoạt mà trêu chọc khiêu khích, bàn tay cũng lặng lẽ dời về phía bên hông nàng. Vì thiếu đai lưng, váy hơi mở rộng, lộ ra bên trong áo lót, cùng với cái yếm như ẩn như hiện. Bàn tay hắn đem váy của nàng gạt ra, ngay cả áo lót cũng bị mở ra, lại vô cùng hứng thú khi phát hiện cái yếm của nàng màu xanh đậm. Nàng thật yêu màu xanh tựa như nàng rất yêu thích cây mơ. “ Người thật đáng yêu...” Hắn ngậm phiếm môi của nàng, lâu lâu nói. Khả ái của nàng khiến hắn nhìn không được mà muốn đem nàng ăn sạch. Lưỡi của hắn rời đi môi của nàng, nàng mới có thể thở dốc nói “ Người tại sao muốn đối với ta như vậy?” Hắn khẽ cười một tiếng, bàn tay to dò vào trong váy áo của nàng, nắm lấy đôi nhũ phong. “ Ai dạy người trước kia luôn tỏ ra một bộ dạng rất ngon miệng” Lưỡi của hắn liếm môi nàng. “ Người cái đẳng đồ tử...” Nàng cau mày, hi vọng có thể tìm lại được ít lý trí của mình “ Người nếu khi dễ ta, Thượng Quan phủ từ trên xuống dưới cũng sẽ không bỏ qua người” Hắn nhếch mày, bộ đánh không thèm đếm xỉa đến nàng “ Vậy thì như thế nào? Cho dù ta có đối địch với khắp thiên hạ, ta đây cũng khó lòng mà buông tha người” Sau khi phun ra lời vàng ngọc, hắn bắt đầu động thủ rút đi trên người nàng y phục dạ hành. Không bao lâu, nàng toàn thân cao thấp chỉ còn yếm và quần lót, lại càng tôn lên nước da trắng nõn động lòng người của nàng “Ta sẽ trả thù người” Nàng cắn chặt răng phun ra những lời này “ Ta cầu cũng không được” Hạ Nhĩ Trúc cũng không phải là nam nhân dễ dàng bị đe dọa, huống chi hắn chính là ước mọi người khắp thiên hạ biết nàng cùng hắn có “ gian tình”, sau đó có thể trực tiếp đem nàng lấy về nhà, không cần như hiện tại, cùng nàng đấu mười năm, nhưng là lòng của nàng vẫn như cũ không hiểu ra. Nàng hít sâu một hơi, vậy mà lời nói đến đầu lưỡi vẫn như cũ không nói ra được. Dù sao cũng là một cô nương, là lại đem khuya xông vào phòng của hắn, nói thế nào cũng là nàng thua thiệt. Ghê tởm! Người đàn ông này như thế nào nham hiểm như vậy, cư nhiên tính toán đến nàng ban đêm sẽ đánh lén vào sương phòng hắn. Khi nàng tự buồn bã hồi tiếc thì bàn tay to của hắn ở trên cái yếm nhẹ nhàng mà ma sát. Cách cái yếm, bàn tay Khinh Doanh cảm lấy nhũ phong mềm mại kia, phát hiện khéo léo mà cao nhon, xúc cảm mềm mại giống như banh báo vậy. “ Thật mềm” Tâm thần của hắn toàn bộ đặt ở trên thân thể xinh đẹp lả lướt của nàng, ánh trăng xuyên thấu chiếu lên cơ thể nàng, da thịt của nàng càng lộ vẻ xinh đẹp vạn phần. Dựa vào bản năng tìm kiếm đầu nhũ, ở trên đầu nhũ nhẹ nhàng đụng vào, mặc dù cách một tầng tơ lụa, vẫn có thể cảm nhận được cảm xúc mềm mại. “Ngô...” Nàng khẽ rên 1 tiếng, chưa bao giờ bị nam nhân đụng chạm vào thân thể trinh tiết, hôm nay lại liên tục bị hắn công chiếm. Hắn đụng chạm, tạo cho nàng cảm giác chưa bao giờ có, phẳng phất có người cầm lồng vũ , ở nơi mẫn cảm nhất của nàng mà gãi ngứa. Kia ngón cái thỉnh thoảng tăng thêm lực đạo cách cái yếm đè ép đầu nhũ, hoặc ở trên đầu nhũ mà xoay tròn, hai tay đồng thời ở trên hai nhũ phong của nàng càn rỡ giày xéo.cái chương này khủng khiếp hơn chương kia _ _||, cần cảnh báo mạnh) Một lát sau, hắn đem bàn tay nắm toàn bộ nhũ phong của nàng, lại phát hiện bàn tay vừa vặn nắm giữ nhũ phong tròn trịa hoàn mỹ của nàng, mười ngón tay xoa bóp không buông tha nơi mềm mại đầy đặn đấy. “ Đừng...” Thân thể nàng giãy dụa, muốn rời khỏi sự kiềm chế của hắn. Hắn cách cái yếm tiếp tục xoa nắn bộ ngực của nàng, khiến hô hấp của nàng càng lúc càng dồn dập, mà bàn tay của hắn chính là theo hô hấp của nàng mà pháp phồng. Động tác của hắn càng lúc càng mạnh mẽ, trong cái yếm hồng môi cũng dần dần thành thực, cách một lớp quần áo mỏng, có thể nhìn thấy rõ đang dựng đứng lên. (~~~ nàng xem chỗ này nó kì kì) (ta cũng thấy có chút kì, thôi để tạm) Hắn dùng lấy ngón cái cùng ngón trỏ, nhẹ nhàng bắt được 2 cái hồng

môi, nhẹ nhàng mà nhéo mà xoa. (cảnh tả thực thật =.=) “ A...” Trong miệng của nàng nhẹ rên rĩ, hai tay nhin không được nắm chặt thắt lưng hắn. “ Có phải hay không từ trước tới giờ chưa hưởng thụ qua cảm giác thỏa mãn như thế?” hắn nhìn nàng giãy dụa thân thể, tà khí hơi. (anh hơi hơi bị thừa *bưu môi*) “ Người...” Nàng cảm thấy vừa xấu hổ vừa ngượng ngùng, khuôn mặt nhỏ nhắn muốn tìm cái động mà chui vào. Nhưng nàng hiện tại gần như trần truồng, bị người ta lột gần sạch quần áo, chỉ có thể trở mặt nhìn hắn tiếp tục khinh bạc nàng. Hắn như vậy không ngừng trêu chọc, làm cho ngọn lửa trong lòng nàng không ngừng lớn lên, giống như củi khô gặp lửa lớn lập tức liền bị cắn nuốt. Vì vậy lý trí của nàng, cũng vì bị hắn trêu chọc mà bắt đầu trở nên hỗn độn không rõ, đầu nặng nề không cách nào suy nghĩ được. Nàng còn là một xử nữ đơn thuần, căn bản vô lực cự tuyệt đòi hỏi của hắn. Huống chi hắn bây giờ an ủi, tựa như gãi đúng chỗ ngứa của nàng, thân thể dần nóng lên. Thấy nàng phản ứng chân thật, nhẹ nhàng ưm lém một tiếng, nụ cười của hắn càng rộng hơn. “ Người thật sự là 1 cô nương thành thực” Thân thể mềm mại của nàng nhiệt tình đáp trả lại bàn tay của hắn, thân thể cong lên vừa đúng dán chặt vào bụng dưới của hắn. “ Người...” Nàng khẽ cắn môi, gương mặt bỗng chốc đỏ ửng, giống như đóa hồng mai (??? Hồng mai???) (hoa hồng đỏ???) kiều diễm nở rộ. Lúc này, hồng môi đã nhanh chóng trướng lên đỉnh cao, chạm vào lòng bàn tay hắn, cơ thể nàng cũng không chịu yên phận mà uốn éo. (ta chém gió viuu viuu) “ Sao...” hắn nhẹ cười 1 tiếng. Không nghĩ tới nàng lại là một oa nhi nhiệt tình, rất nhanh liền bị hắn kích thích. “ Rất, rất nhiệt...” Nàng chu cái miệng nhỏ nhắn, vừa thở hổn hển vừa nói “ Người đối với ta... làm cái gì?” “ Chẳng qua là sờ sờ người, người liền toàn thân trở nên nhiệt?” Hắn ở bên tai nàng thổi khí, nhiệt thiết của hắn chính là lặng lẽ giương lên ép vào nơi giữa chân nàng. “ Người đừng nói những lời mắc cỡ đó nữa” Nàng khó khăn nặn ra lời nói, kiều mị mà nói chuyện. “ Phải không?” Bàn tay to của hắn rời bỏ nhũ phong của nàng “ Vậy ta cũng không giúp người xoa nắn” “ A...” Nàng cau mày, ngực nóng bức vì hắn buông tay, cảm giác như cần lấp đầy cái gì đó. “ Sao?” Liền thích xem trên mặt của nàng tràn ngập vẻ ảo não, hắn lạnh lạnh hỏi. “ Nóng quá a...” Nàng thanh âm nghẹn ngào, thân thể của nàng nổi lên cảm xúc kì lạ, hơn nữa hai chân thật muốn quặp lại. Giữa hai chân giường như có vật gì cứng rắn chĩa vào nàng, khiến cho thân thể của nàng cũng tiết ra chất lỏng lạ.... “ Người hãy thành thực nói, muốn ta làm sao nha?” Hắn nâng cằm của nàng lên, ép nàng nói ra lời nói từ đáy lòng. “ Sờ...” Nàng ngượng ngùng tránh ánh mắt của hắn “ Ngực,...” câu chữ cũng ngắt quãng không liên tục. “ Sờ ngực đúng không?” Hắn bàn tay có ý kéo cái yếm của nàng, kia rất tròn nhũ phong liền được phản chiếu trong mắt hắn. Đầu nhũ vừa tiếp xúc với không khí, càng nở rộ, càng kiều diễm hơn. “ A...” Nàng thân thể khẽ run lên, so với vừa rồi, cảm giác kia chân thật hơn. Bàn tay của che đầy nhũ phong tròn trịa không có gì che lấp, làm xông thẳng vào nàng dòng nhiệt lưu, càng thêm trực đạt chỗ sâu. “ Nói người muốn” Hắn dụ nàng, muốn từ trong miệng của nàng nói ra lời ngon ngọt. “ Muốn, muốn...” Nàng không kịp suy nghĩ, phản ứng của thân thể đã đánh bại lý trí. Nghe nàng mềm giọng nài nỉ, hắn quyết định cấp cho nàng một đêm khó quên. Cặp mắt tà mị lướt từ khuôn mặt nhỏ nhắn thống khổ của Thượng Quan Tiểu Mai, trượt xuống cổ trắng nõn đi tới xương quai xanh gợi cảm, lại lướt theo đường uốn của xương quai xanh, phát hiện bộ nhũ phong dựng đứng căng tròn. “ Không nghĩ tới bộ ngực của người của người thật to...”(>”.

4. Chương 5

Ồ ó o o!!” Tiếng gà gáy cất lên như giục giã. Gà gáy lần thứ ba thì Thượng Quan Tiểu Mai nằm trên giường đột nhiên mở trừng hai mắt. Đó là mơ a?... Nhưng ... tại sao... mơ mà lại giống hệt như thực vậy? Thượng Quan tiểu Mai tỉnh lại, tứ chi đau nhức, đầu óc lộn xộn, mắt hoa cả lên. Nàng chẳng kịp suy nghĩ gì, đã thấy trước mắt một tấm màn tơ màu trắng muốt. Màu trắng. . . . . Không đúng, đây không phải là khuê phòng của nàng a! Thêm nữa, nàng ngửi mùi thơm trong sương phòng này, hoàn toàn khác biệt, không phải mùi hương quen thuộc của nàng. Mùi hương này, khiến cho người ta thẹn thùng nha. . . . . “Ngô. . . . .” Nàng cắn môi dưới, mùi hương ngọt ngào này làm nàng thấy vô cùng bất an. Là mơ sao? Nàng hỏi lại lần nữa. Đáng tiếc, khi Thượng Quan Tiểu Mai vén chăn bước xuống thì nàng mới biết tất cả đều chỉ là tự mình an ủi mình. Đó không phải là mơ, căn bản chính đêm qua nàng động tình a!! Nàng mắc cỡ đỏ mặt, vội vàng vàng nhặt y phục đêm qua. Thừa dịp trong phòng không có ai, đợi chút nữa nàng có thể an tĩnh mà rồi đi. . . . . Bất thành linh, cửa phòng mở toang, dọa nàng sợ hãi vội lùi lại về trong

giường. Nàng ôm chặt quần áo, không dám thở mạnh một tiếng, nhìn chằm chằm bóng người qua màn tơ trắng. Là hần! Hạ Nhĩ Trúc! Hần bưng khay thức ăn đặt lên bàn, liền đó bước tới trước giường. “Tĩnh rồi hả?” Hạ Nhĩ Trúc cười khê, nhìn thân thể co lại như con tôm của Thượng Quan tiểu Mai. Nàng mím môi, không muốn trả lời. Thấy nàng không nói gì, hần tự mình vén màn tơ bước vào trong, thấy vẻ mặt nàng ủy khuất vô cùng. “Tại sao không trả lời ta?” Hà Đại thiếu gia ngồi xuống giường, liếc mắt hỏi. [nhướn mày hỏi] Muốn nàng nói gì? Hừ! Nam nhân không biết xấu hổ kia đã đoạt đi trong sạch của nàng, chẳng lẽ nàng còn phải mở miệng tạ ơn hần hay sao? Đáp lại hần, dĩ nhiên là đôi mắt giận trừng trừng của nàng. “Thế nào ? Xem nét mặt người, chẳng nhẽ là ta khi dễ người?” Hần cười cười, đồng thời đưa cho nàng một bộ xiêm y màu xanh ngọc bích mà nàng thích, “Rõ ràng chính là người đem qua đánh lén ta.” “Người. . . .” Nàng cảm hận cắn răng, “Chớ nói.” “Tại sao muốn ta không nói?” Hần cười, quan sát nàng nhận lấy xiêm y rồi vội vã mặc lên người. “Chuyện tối hôm qua là ngoài ý muốn.” Nàng phải thừa dịp nha hoàn còn chưa tới khuê phòng của nàng để trở về, bằng không cả đêm nàng không về tất sẽ có chuyện. Chưa kể chuyện xấu hổ với Hạ Nhĩ Trúc mà truyền ra bên ngoài thì chắc chắn sẽ khiến nàng nhục nhã mà chết mất!!! “Ngoài ý muốn?” Hai chữ này đưa tới tai của Hạ Nhĩ Trúc xong, ánh mắt hần đã hiện rõ nét không hài lòng. “Không phải sao?” Nàng cùng hần là hai kẻ đối đầu, không thể bảo hần chịu trách nhiệm với nàng được! Huống chi. . . . . Nàng cũng không nói mà! “Chúng ta có thể thành thân.” Hạ Nhĩ Trúc đưa ra một đề nghị hoàn hảo. Cưới nàng, là chuyện hần cầu cả đời này cũng không được. “Nghĩ khá lắm ha.” Nàng đang đeo đuổi một suy nghĩ khác, trả lời cho qua. Trong nháy mắt, gương mặt hần trở nên thập phần thâm sâu. “Người nói lại lần nữa.” Hần nhích khóe miệng cười khê, trông thoát nhìn tựa như một con báo hoang, có thể trong phút chốc đem nàng ra ăn sạch sẽ. Không nghĩ tới hần sẽ dữ dội như vậy, nàng có chút giật mình nhưng.... Hần. . . . . Là tức cái gì? Nữ nhân nghe thấy nam nhân nguyện ý chịu nhận trách nhiệm, không phải là cũng cảm thấy rất cao hứng hay sao? Nhưng nàng tại sao lại cảm thấy phiền lòng như vậy a? Nói nhảm! Nàng cùng hần từ nhỏ đã đối đầu nhau như thù nhân, ngay cả tâm đầu ý hợp một chút cũng không có, hôm nay hần đột nhiên muốn kết hôn với nàng, còn không phải là bởi vì xảy ra chuyện xấu hổ đó hay sao?! Nhưng mà nàng không muốn như vậy a, đó là chuyện ngoài ý muốn, lại là chuyện hạnh phúc cả đời, huống chi, nàng cũng còn không biết người hần yêu rốt cuộc là người nào. . . . . Nàng không muốn làm vật thay thế, giống như muội muội Thượng Quan Tiểu Diệp bị thay thế tấn nường. “Người không cảm thấy. . . . . Chúng ta đột nhiên trở thành phu thê có chút kỳ quái hay sao?” Nàng trốn tránh mắt mắt âm u của hần, nói, “Cho nên người không cần vì chút chuyện nhỏ này mà ủy khuất cưới ta.” Hần không mở miệng, trầm mặc thật lâu, giữa hai người tồn tại một áp lực nặng nề, làm nàng thấy bất an trộm dò xét vẻ mặt của hần. Lúc này, hần hiểu được nàng đối với hần tình cảm chưa rõ ràng, vậy hần cũng không cần quá miễn cưỡng nàng, nếu tiếp tục bức bách nàng, sợ rằng chỉ phản hiệu quả. Đối phó với nàng, chỉ có thể lấy lợi lộc để đem ra dụ dỗ, cùng với bày mưu bày kế để cho nàng ngoan ngoãn nhảy xuống hố. “Chúng ta chơi một trò chơi.” Đôi môi mỏng của hần nở ra một nụ cười. “Sao a?” Nàng nháy mắt, nghiêng đầu không hiểu hỏi hần. “Người đánh lén ta, không phải là vì ta biết đám hàng kia sao?” Trong mắt hần ẩn chứa thâm cơ. Cô gái nhỏ này muốn dùng thủ đoạn, làm sao có thể qua được hần! “Người nguyện ý nói cho ta biết tung tích đám hàng kia sao?” Mắt Thượng Quan Tiểu Mai sáng bừng lên thấy rõ. Nàng chưa từng tranh giành với hần chỉ vì một nhóm hàng, thần bí như vậy, có thể thấy được nhóm hàng này là thượng đẳng trong thượng đẳng, mới có thể để cho người khiêm tốn như hần mà trở nên lén lút lút lút vậy a. “Đây mới là mục đích của trò chơi.” Hần nâng cằm của nàng lên, “Chỉ cần người ở đây trong hai mươi ngày, cùng ta ra cửa hàng bán nhóm hàng này trước, tìm được bọn họ rồi, như vậy chính là ta thua, tùy người xử trí như thế nào đều được.” “Thật a?” Nàng hưng phấn hỏi. “Muốn người đem danh hạ cửa hàng đóng cửa cũng được?” “Không thành vấn đề.” Hần đại trượng phu nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy (1), “Bất quá nếu là người không tìm được đám hàng kia. . . . .” “Ta thua.” Nàng ưỡn ngực, bộ dạng bất khuất nói, “Cái này là đánh cược, ta chắc chắn làm được.” “Rất tốt.” Hần đưa ngón trỏ lên miết miết lên môi, “Ta chỉ có một yêu cầu — gả cho ta.” “Ta... ta sẽ không thua!” Chẳng biết tại sao, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lại có một chút hồng hồng. “Ta sẽ ngóng mắt mà xem.” Hần cười lạnh một tiếng. Cùng hần so dụng thủ đoạn? Nàng chuẩn bị mặc xong mũ phượng quàng khăn đỏ chờ lên kiệu đi là vừa! Thượng Quan tiểu Mai giống như trộm lén la lén lút, muốn lên về khuê phòng của mình, lúc leo tường thì thấy một cô nương áo hồng đang ngồi ở dưới tàng cây thường thức nàng. Thượng Quan tiểu Mai bay qua tường sau, vừa quay đầu lại, liền nhìn cô nương ấy mà thấy giống như soi gương vậy. Đó chính là Thượng Quan Tiểu Diệp. “Hi hi!” Thượng Quan tiểu Mai cười khúc khích, tóc nàng đen dài thẳng tựa như thác đổ, không có lấy bất kỳ một vật trang sức nào. “Người leo tường trở lại.” Thượng Quan Tiểu Diệp tay chống cằm, con mắt linh hoạt chuyển động. “Người lắm rồi.” Thượng Quan tiểu Mai muốn giả

chết nhưng rút cuộc lại đập giày muốn rời đi. “Làm như ta tốt như vậy mà hù dọa người?” Thượng Quan Tiểu Diệp kéo ống tay áo của nàng, “Hơn nữa người lấy bộ xiêm y này ở đâu ra?” Nàng không có hảo ý nhìn Thượng Quan tiểu Mai, rất nhanh nhìn ra toàn thân nàng ta có chút giật mình. Tám tỷ muội các nàng xiêm y đều là cùng nhau đính làm, cho nên làm sao có thể có bộ quần áo khác nhau? Nàng ngay cả nhìn cũng không nhìn ra làm sao cho được? Hơn nữa hai vật trên váy đều thêu sắc tươi Lục Hà, còn xiêm y của Thượng Quan Tiểu Mai căn bản là thuê sắc Tương Tú! Chẳng phải các nàng bình thường đều tìm sư phó để may quần áo thủ công đó sao? “Tỷ tỷ... chuyện này, không cần lo nhiều như vậy... a..” Có đánh chết Thượng Quan tiểu Mai nàng cũng không muốn thừa nhận là mình tối hôm qua ở Hạ phủ qua cả đêm. “Người cùng Hạ ca ca tình cảm. . . .” Thượng Quan Tiểu Diệp che miệng cười trộm, “Tiến triển nhanh chóng như vậy sao?” Thượng Quan tiểu Mai dừng bước, quay đầu lại nhìn chằm chằm gương mặt giống hệt nàng, “Chớ nói nhảm.” “Phải không?” Thượng Quan Tiểu Diệp xem thường, nhún nhún vai, “Cần gì phải phủ nhận a?” Gương mặt Thượng Quan tiểu Mai giống như là bị người vẽ lên hai vết đỏ ửng, lại phớt phớt hồng, tựa như thán ba hoa đào nở rộ. “Ta mới không có phủ nhận.” Nàng chắc nịch trả lời, tuyệt đối không thể thừa nhận mình vì Hà nhĩ trúc mà động tâm. “Nói đi mà!” Vậy mà Thượng Quan Tiểu Diệp không bỏ qua cho, tiếp tục quần lấy nàng, “Người có phải vừa mới đến Hạ ca ca chỗ làm khách rồi hay không?” Bị hỏi phiền như vậy, Thượng Quan tiểu Mai nhíu mày nhìn Tam muội. Tại sao Tam muội lại nóng vội muốn biết đáp án? Hay là, Tam muội cũng thích Hà nhĩ trúc? “Người. . . .” Thượng Quan tiểu Mai bỗng cảm thấy ảo não, không nghĩ rằng chuyện có thể trở nên phức tạp như vậy. Nếu Tam muội cũng thích Hà nhĩ trúc, nàng thân làm tỷ tỷ, chẳng phải là đoạt tình lang của muội ấy sao? Thượng Quan Tiểu Diệp căn bản không biết tâm tình của tỷ tỷ nàng, thuần túy chẳng qua là tò mò, muốn ở một bên xem cuộc vui, lại cộng thêm thêm củi vào lò mà thôi. Hơn nữa nàng cùng Thượng Quan tiểu Mai là tỷ muội sinh đôi, tỉ tỉ tâm tình rối bời, nàng chính sinh đôi muội muội của nàng ta đương nhiên cũng mơ hồ cảm nhận được. “Ta tuyệt đối sẽ không thua.” Nàng nhìn Thượng Quan Tiểu Diệp, cắn răng vừa nói. “Cái gì?” Thượng Quan Tiểu Diệp không hiểu ra sao cả. “Ta cùng Hà nhĩ trúc đánh cược, ta sẽ không thua.” Thượng Quan tiểu Mai thốt lên, “Cho nên ta sẽ không gả cho Hà nhĩ trúc.” Thượng Quan Tiểu Diệp sửng sốt, sau một hồi, mới lấy định thần trở lại. Hạ ca ca rốt cục đã xuất thủ? Đây một trẻ, chậm mười năm. “Các người đánh cược gì vậy a?” Thượng Quan Tiểu Diệp tò mò hỏi. “Chỉ cần ta tìm ra ở chỗ hắc cái nhóm hàng kia, hắc sẽ phải đóng cửa.” Thượng Quan tiểu Mai nói. “Đó!” Thượng Quan Tiểu Diệp có chút chột dạ đáp lại. Xem ra. . . . Định sẵn chính là tỷ tỷ của nàng thua rồi! Không buôn bán không biết gian mưu! Đánh cược kiểu này, chỉ có Hạ ca ca mới nghĩ ra được. Nhưng nàng cũng không vậy, nếu thật sự tỷ tỷ đánh cược, sau đó kết quả được công bố. . . . Tỷ tỷ của nàng nhất định sẽ phát điên mất! Bởi vì tỷ tỷ nàng mãi mãi không thể nghĩ tới, người liên thủ cùng Hạ ca ca, cũng là người của Thượng Quan phủ. Ai! Thượng Quan Tiểu Diệp không nhận được than nhẹ một tiếng. Hạ ca ca cũng quá đã man đi a!. Nàng rút cuộc muốn không muốn trước dọn dẹp tế nhuyễn? Bằng không để cho tỷ tỷ nàng phát hiện ra chân tướng sự thật, nàng nhất định sẽ căng thẳng nha. “Ta sẽ không thua.” Thấy Thượng Quan Tiểu Diệp trầm mặc im lặng, Thượng Quan tiểu Mai hiểu lầm. Nàng cho là Tam muội sắc mặt ngưng trọng như vậy, là bởi vì Hà nhĩ trúc muốn kết hôn nàng. “Nhưng mà. . . .” Thượng Quan Tiểu Diệp cắn môi, có chút khó a. Nàng đã nhận Hạ ca ca, lúc này thực không tiện phản bội đối chủ, nhưng mà đối phương là mình ngu không long đông hôn hai tỷ. . . . Ai nha! Thật là khó quyết định đó! “Ta biết người từ trước đến giờ đối với Hà nhĩ trúc có hảo cảm, chúng ta là tỷ muội, lại là sinh đôi, ta tuyệt đối sẽ không cướp đi nam nhân mà người thích đâu.” Nàng vỗ vỗ vai Thượng Quan Tiểu Diệp. Nói ra những lời này thì lòng của Thượng Quan Tiểu Mai nhói lên rồi biến mất, vô cùng khổ sở. Thượng Quan Tiểu Diệp không thể nói được gì, nhìn Thượng Quan tiểu Mai đang an ủi nàng mà tròn mắt. Tỷ tỷ nàng đang nói cái chuyện hoang đường gì vậy a? Nàng mới là không thích Hạ ca ca đó! Trời ạ! Tâm ý nàng đúng là uống phỉ mà. “Ta mệt rồi, ta về phòng nghỉ ngơi trước.” Thượng Quan tiểu Mai rời đi, trong lòng có chút cô đơn. “Tỷ tỷ ngốc nghếch của ta! Tỉ nhất định thua đó!” Thượng Quan Tiểu Diệp thở dài nhìn chằm chằm bóng lưng nàng rời đi. Nàng quyết định —— Chống tay nghĩ ngợi. Ai dạy tỷ tỷ muốn loạn điểm uyên ương phở! Thượng Quan tiểu Mai mới nằm lười một ngày, thấy quá rảnh rồi bèn quyết định đến cửa hàng của Hà nhĩ trúc. Bởi vì hắc đã cho nàng đề đánh cược, nói đám hàng kia đã từ thuyền của Hạ gia tháo xuống. Vậy nhất định là hướng cửa hàng đưa đi. Vì vậy nàng bèn đi tới yếm mai cửa hàng ở ngoại thành. Đúng lúc Hà nhĩ trúc cũng ở đây, hắc đang chỉ huy sư phó đón đóc công việc. Ánh mắt nàng sáng lên, vội vàng bước tới, không cần thận để ý bị tiểu tì gọi. Xa xa, vừa nghe đã có người kêu “Mai cô nương” Hà nhĩ trúc bất giác vì vậy mà nở nụ cười. Tính tình của nàng chính là chỗ này. Nhưng hắc thích. Như vậy hắc có thể ngày ngày nhìn thấy nàng, không sợ nàng cả ngày lẫn đêm vì bận rộn chuyện buôn bán của Mai tử mà chạy trốn

không thấy bóng dáng. Gương mặt nàng bừng sáng một nụ cười xinh đẹp, không che giấu được ự hưng phấn, “Hạ Nhĩ trúc, người đang muốn yêm mai?” Chẳng lẽ. . . . . Kia là đám thần bí thượng đẳng hàng đó? “Còn dư lại một chút công việc.” Hấn coi thường nàng , ánh mắt tính toán, nghiêm chỉnh nói. Nàng cau mày. Không thể nào chỉ còn dư lại một chút việc nha! “Ta muốn nhìn một chút.” Nàng cắn môi đi lên trước, muốn nhìn sư phó đang lật khuấy thùng lớn. “Cẩn thận một chút.” Hạ nhĩ trúc đã nhanh tay tóm lấy nàng, kéo vào trong ngực mình. Trên mặt đất đặt thùng lớn, cao như nàng nhưng lại rộng gấp mấy lần a, ngay cả sư phó cầm cái xẻng lớn lật khuấy yêm mai trong đó cũng phải cẩn thận sợ bị rơi vào bên trong chiếc thùng lớn đó, huống chi là bộ dạng nàng tùy tiện vội vàng như vậy. Thân thể Thượng Quan tiểu mai bị bàn tay to lớn của Hạ Nhĩ trúc ôm lấy, nàng có thể ngửi thấy mùi hương từ hấn . Ở nơi này không khí có vị chua ngọt, nàng còn có thể dễ dàng phân biệt được hấn có ý định gì, khiến khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lại đỏ hơn. “Ngô. . . . .” Nàng thoáng giãy giụa, sợ mọi người sẽ phát hiện nàng cùng hấn từng có “Gian tình” tồn tại. Hấn khẽ buông lỏng tay, nhưng vẫn là không muốn hoàn toàn để cho nàng rời đi nên đặt tay lên thắt lưng nàng. “Cứ như vậy nhìn.” Hấn ôm eo của nàng, thực sợ nàng không cẩn thận rớt xuống. Nàng đành phải ngo đầu ra, nhìn sư phó lật khuấy thùng lớn. Quả mai đã bị yêm phải chín mọng, hương thơm tỏa ra ngọt ngào. Nàng sáng mắt nhìn lên, biết đây là đã yêm trước tháng, không thể nào là mới yêm. “Ta muốn thử.” Giọng nói của nàng có chút nuối tiếc. Xem ra chính mình đã đoán sai. Lúc này, hấn ngoắc ngoắc tay, gia nhân đưa tới một lon Mai tử. “Muốn ăn sao?” Đôi môi mỏng của hấn nở nụ cười câu dẫn, hỏi nàng. Nàng chu miệng nhỏ nhắn, thuận tay nhận lấy Mai tử trên tay hấn. Mặc dù ghét hấn, nhưng là hấn yêm Mai tử, quả thật cùng nàng có chút khác biệt nha. Khó trách hấn! Mai tử của cửa hàng nhà nàng chẳng phân biệt được cao thấp, đều là giống nhau hết. Không có được đáp án, nàng vẫn còn có chút không cam lòng. “Như vậy người còn chưa hài lòng sao?” Hấn nhẹ giọng thổi bên tai nàng. Nàng mím môi, cuối cùng không phục rời khỏi ngực hấn. “Hừ! Đừng tưởng rằng ta không biết người không chỉ có gian phòng này yêm mai.” Nàng ngậm một khóa Mai tử, khua lên trước mặt, “Người chắc chắn còn có cả hầm a!” Hấn liếc mắt. Nàng thể nào tích cực, không buông tha là được? “Người đi cùng?” Hấn nhìn nàng bằng đôi mắt tà mị, cười cười. “Người sợ thua?” Nàng tức hừ hừ, quyết định cùng hấn đi lên. “A!” Hấn cười ra tiếng, không nói gì thêm. Nếu hấn sợ thua, cũng không cần phải an bài hết thảy, hơn nữa còn lão thần khắp nơi, để cho nàng thoải mái ra vào nơi hấn yêm mai, lại để cho nàng tự do ra vào Hạ phủ. Nàng thực ngốc nghếch mà còn không biết đã rơi vào bẫy của hấn. “Cười cái gì?” Nàng không thích hấn cười như vậy. “Đi thôi!” Hấn lắc đầu, không nói gì, nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng dắt đi. Đây là sau mười năm , lần đầu hấn nắm tay nàng mềm mại như cây cỏ. Hấn không những không buông ra mà còn khéo léo dụ dằng luôn tay vào lòng bàn tay mềm mại của nàng . Đời này, hấn chỉ cần có nàng —— Thượng Quan tiểu Mai.

5. Chương 6

Thượng Quan Tiểu Mai cuối cùng cũng hiểu được, tại sao Hạ Nhĩ Trúc làm mơ dầm lại ngon như vậy. Hấn làm mơ dầm cho nàng cũng rất đơn giản , nhưng muốn làm ra mơ dầm ngon , thì phải đặt trong bình, bịt kín, để trong hầm, bên trong phải có nhiệt độ ổn định. Nàng từng thấy qua hấn lấy sáp bịt kín bình sứ, phát hiện không có gì khác thường. Thế cái món hàng kia đâu? Nàng tìm đông tìm tây, nhưng cuối cùng vẫn không tìm thấy. “ Xong chưa” Hạ Nhĩ Trúc ở bên cạnh nàng, nhẹ hỏi Nghiêm túc mà nói, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, thật sự rất khả ái. Không tìm được đồ, Thượng Quan Tiểu Mai chu cái miệng nhỏ nhắn “ Hừ” Nàng khẽ rên rỉ, không cam lòng đi ra khỏi hầm Vừa lúc rời khỏi hầm, thì đã gần đến trưa. Vốn Hạ Nhĩ Trúc định đưa nàng đến quán ăn, nhưng vừa mới bước ra, một tiểu cô nương xinh xắn, tay cầm vài hộp thức ăn, nhanh nhẹn bước tới trước mặt hấn: - Hạ thiếu gia, ngộ an – Cô nương đó tên là Mịch Ngưng, là tiểu tỷ chuyên trông coi hầm. Nói đến Mịch Ngưng, lớn lên xinh đẹp, so với Thượng Quan Tiểu Mai không phân cao thấp. Nhưng ở trong mắt Hạ Nhĩ Trúc, không một nữ nhân nào có thể so được với Thượng Quan Tiểu Mai, có thể làm hấn nhớ thương như thế. Cho nên dù Mịch Ngưng lớn lên có đẹp nghiêng nước nghiêng thành thế nào, hấn đối với nàng vẫn không có tình cảm nào khác. “ Tỷ tỷ từ xưa đến nay đều được Hạ công tử chiều chuộng, lại nghe được Mai cô nương hiếm khi đến đây, nên đặc biệt lấy mơ dầm làm thành điểm tâm, muốn cho 2 vị nếm thử” Mịch Ngưng nói xong, xấu hổ, không dám nhìn thẳng Hạ Nhĩ Trúc. “ Thật vậy sao?” Vừa nghe đến việc lấy mơ dầm làm điểm tâm, Thượng Quan Tiểu Mai trên

mặt lộ rõ vẻ vui sướng. Nàng rất thích ăn điểm tâm có nhân làm từ mơ. Nhiều mấy cũng ăn được. “ Người giúp ta nói với tỷ tỷ người một tiếng cảm ơn” Lần đầu tiên, Hạ Nhĩ Trúc không có cự tuyệt ý tốt của Mịch Ngưng, kéo tay Tiểu Mai vào sảnh bên trong vườn. Mịch Ngưng đi sau bọn họ, dĩ nhiên không thể không chú ý tới hình ảnh tay trong tay của hai người. Tim nàng có chút nhói đau, thế nhưng cảm thấy có chút khiếp sợ Tuy rằng nàng biết Hà thiếu gia đối với Mai cô nương rất tốt, đi đâu cũng nhường nàng , nhưng nàng chưa bao giờ thấy bọn họ thân mật như thế. Mịch Ngưng cảm thấy có chút không thoải mái. Nàng cắn môi, trong lòng không khỏi ghen tỵ với Thượng Quan Tiểu Mai. (_ _||) Thì ra đây chính là Mai cô nương trong lời đồn. Mịch Ngưng sau khi thấy bọn họ ngồi xuống, liền bắt đầu gấp thức ăn cho 2 người. Mở hộp thức ăn ra, hương thơm ngát của mơ dầm nhanh chóng lan tỏa trong không khí. Thượng Quan Tiểu Mai nhìn thấy điểm tâm trong hộp, không khỏi nở nụ cười sung sướng. Vừa thấy được hai mắt nàng sáng lên, Hạ Nhĩ Trúc liền lấy 1 ít điểm tâm cho nàng. Động tác thân mật như thế, càng làm cho Mịch Ngưng chua xót không nói lên lời. Nếu Mai cô nương không tồn tại, phải chăng Hà thiếu gia sẽ chú ý tới nàng? Mịch Ngưng trong lòng khờ dại nghĩ, đồng thời, lòng đố kỵ với Tiểu Mai càng lúc càng sâu, nét mặt của nàng, cũng càng lúc càng thâm trầm. (thế mà cũng nghĩ ra được =.) Song Thượng Quan Tiểu Mai vốn không câu nệ tiểu tiết, hoàn toàn không biết Mịch Ngưng ghét nàng. “Cô nương, tỷ tỷ người làm điểm tâm thật là ngon.” Thượng Quan Tiểu Mai cười híp đôi mắt, nhìn về phía Mịch Ngưng vui vẻ nói “Ngồi nha! Chúng ta cùng nhau dùng.” Mịch Ngưng lấy lại tinh thần, theo bản năng lắc đầu một cái “ Đừng ngại, ngồi cùng nhau nha?” Nàng nhiệt tình vẫy vẫy tay gọi Mịch Ngưng. “ Vậy thì ăn cùng nhau đi” Hạ Nhĩ Trúc nhìn Mịch Ngưng, nhẹ giọng nói. Hai má Mịch Ngưng càng thêm ửng hồng, cuối cùng không thay đổi được, lựa chọn ngồi bên cạnh Hạ Nhĩ Trúc (ta cũng mún ngồi cùng nữa a) Vốn 3 người ăn chung không có gì là kì lạ, nhưng cứ một lúc, Mịch Ngưng lại gấp thức ăn cho Hạ Nhĩ Trúc, đặt vào trong đĩa của hắn. “ Hà thiếu gia, đây là sở trường của tỷ tỷ- bánh thịt nhân mơ, người nhất định phải thưởng thức” Mịch Ngưng tươi cười nói, sau đó lấy ra một bình rượu, rót cho Hạ Nhĩ Trúc một chén “Còn đây là quả mơ đã được ủ thành rượu, cũng là tay nghề của tỷ tỷ” Hạ Nhĩ Trúc nói tiếng tạ ơn, chấp nhận sự đối đãi chu đáo của Mịch Ngưng Toàn bộ cảnh này đều lọt vào trong mắt của Thượng Quan Tiểu Mai, lại nhìn thấy Mịch Ngưng hữu ý vô tình để đôi tay mềm mại của nàng ta , khoát lên cánh tay hắn, nàng khó có thể nuốt trôi được buồn bực trong lòng. (ồ ô, ghen ời *che miệng cười gian*) Buồn bực, làm cho Tiểu Mai thấy vô cùng không thoải mái. Tại sao đột nhiên nàng lại cảm thấy mất hứng, Thượng Quan Tiểu Mai cắn cắn môi, đưa mắt nhìn về phía Hạ Nhĩ Trúc cùng Mịch Ngưng. Nhìn Mịch Ngưng chăm sóc hắn như vậy, nàng phát hiện nàng càng lúc càng buồn bực, càng lúc càng trầm, tựa như một tảng đá lớn, đè ép khiến nàng thấy khó thở. Chẳng biết tại sao, nàng thấy loại cảm giác này thật là tệ. Hơn nữa... Đáng ghét, hắn còn tặng cho Mịch Ngưng nụ cười thật đẹp Là như thế nào? Hắn đối với những cô nương khác đều như vậy sao? Điều miễn phí tặng các nàng một nụ cười như vậy. Khó chịu, đồng thời, nàng cảm lên một miếng điểm tâm Chỉ là nàng không đặt vào đĩa của hắn, mà trực tiếp đút vào miệng “ Cái này ăn thật ngon đó” Thượng Quan Tiểu Mai cứng rắn, trực tiếp đem miếng điểm tâm nhét vào miệng Hạ Nhĩ Trúc Hừ! Tốt nhất là người ghen chết đi! Tiểu Mai nghĩ mà oán hận Hạ Nhĩ Trúc vẫn không giận, tiếp nhận ý tốt của Thượng Quan Tiểu Mai Đang lúc Tiểu Mai nhét điểm tâm vào miệng hắn, đột nhiên hắn há miệng ngậm ngón tay của nàng, ở trước mặt Mịch Ngưng, mút đầu ngón tay như bạch ngọc ấy của nàng. Thượng Quan Tiểu Mai không nghĩ tới hắn sẽ dùng chiêu này, nhất thời đỏ mặt vội rút tay về. Nhưng không còn kịp rồi, toàn bộ cảnh này đều lọt vào mắt của Mịch Ngưng Hành động mập mờ đó, đã lọt toàn bộ vào mắt của người bên cạnh, không che dấu được quan hệ của hai người. Thượng Quan Tiểu Mai rút tay về, phần trên đã dính đầy nước miếng của hắn, nàng tức giận trừng mắt liếc hắn một cái, rồi lại không tiện phát tác. Mịch Ngưng nhìn bọn họ liếc mắt đưa tình, tâm, thật là bi thương. “ Mai cô nương cùng Hà thiếu gia xin chậm dùng, Mịch Ngưng nhớ tới còn có việc, phải về để giúp đỡ tỷ tỷ” Nói xong, nàng liền dời ghế đi Thượng Quan Tiểu Mai chăm chú nhìn vào bóng Mịch Ngưng dời đi, đột nhiên trong lòng dấy lên 1 loại cảm giác quái dị... Nàng lắc lắc đầu, ép chính mình không được nghĩ lung tung Việc hiện tại nên làm, là tìm ra nơi hắn cất giấu nhóm hàng mới phải. Thượng Quan Tiểu Mai chưa bao giờ từ bỏ ý định, ngày ngày như cá với nước vui vẻ đi sau Hạ Nhĩ Trúc, mục đích chính là vì vụ đánh cuộc kia. Nói giỡn, cái này đánh cuộc là liên quan đến tương lai của cả hai nha! Nàng không nghĩ sẽ đoạt người yêu của mọi người, vì vậy nàng phải cố gắng tìm ra nơi hắn cất giấu nhóm hàng kia, cho đến khi hắn phải đem món hàng kia lấy ra, nếu không nàng sẽ giống như Quý Hồn đi theo hắn, cho dù là chân trời góc biển, nàng cũng không chối từ, bởi vì nàng không thể để bản thân mình thua hắn. Đến tối nay, Hạ Nhĩ Trúc lại đi vào nơi mà các tài tử phong lưu đều yêu thích, lưu luyến không muốn về- thanh lâu (=.) Thượng Quan Tiểu Mai trợn mắt, nhìn chằm chằm gian phòng trong thanh lâu này – Nguyệt Ngâm Phường Nguyệt Ngâm phường này cũng không nhỏ, là Phường Thiên thành đệ nhất

thanh lâu, bất kể là nói chuyện làm ăn buôn bán hoặc là Phong lưu nhà sĩ, cũng đều thiên vị Hoa nương Nguyệt Ngâm phường Thượng Quan tiểu Mai chưa từng tới nơi này, nhìn Hoa nương của Nguyệt Ngâm phường đang chào hỏi khách, sắc mặt nàng gần như đã tái đi một nửa Hạ Nhĩ Trúc quay đầu liếc nàng một cái, phát hiện bước chân nàng dừng ở cửa, chậm chạp không dám bước vào “Ta có thể phớt người đưa nàng hồi phủ trước.” Hán nén cười, nhưng trong mắt lại lộ rõ ý cười “Không cần” Thượng Quan Tiểu Mai cắn răng, hít sâu một hơi Nàng không muốn bị bất kì ai xem thường Huống chi nàng là thiên kim Thượng Quan phủ, mọi người đều biết thiên kim Thượng Quan phủ làm việc độc đáo, đến thanh lâu, cũng chẳng có gì là không được. Hơn nữa các cô nương ở Nguyệt Ngâm Phường ăn mặc hở hang, cũng chẳng có cái j cả. Bởi vì những thứ các cô nương kia có, nàng cũng có. Nàng còn ngượng ngùng cái gì đây. Thượng Quan Tiểu Mai tự an ủi mình, sau đó tiến lên nắm lấy tay áo Hạ Nhĩ Trúc, quyết định hẳn đi hướng Đông, nàng cũng đi hướng đông, hẳn đi tây, nàng cũng sẽ đi tây Thấy vẻ mặt cố gắng nhịn xuống của nàng, hẳn cũng không nói gì, cứ như vậy mang theo nàng, tiến vào Nguyệt Ngâm phường Thượng Quan Tiểu Mai lần đầu đến thanh lâu, coi như là được mở rộng tầm mắt Nguyệt Ngâm phường không giống hoa phố thanh lâu, cũng không phải khách bình thường muốn mua vui là có thể vào, phải là những khách nhân có tài lực, mới có thể vào trong này tìm các cô nương. “Thì ra bình thường người hay tới chỗ này” Nàng vẻ mặt chán ghét, trừng mắt nhìn hẳn “Có lúc tới nơi này nói chuyện làm ăn” Hẳn cười khẽ, không thèm để ý trong mắt nàng lộ ra tia chán ghét “ Lý do?” Nàng hừ một tiếng, tức giận, khuôn mặt nhỏ nhắn quay đi hướng khác. Hẳn cùng nàng được hoa nương đưa tới một gian sương phòng, bên trong đã sớm có một cô nương ngồi ở trong cùng, trước mặt đặt một chiếc đàn tranh, nhưng trong sương phòng không có bất kì kẻ nào khác. “ Này” Nàng cảm thấy kỳ lạ, cau mày nhìn hẳn. Đợi hoa nương đi xuống, hẳn mới nhẹ giọng nói: “Nơi này dù sao cũng là thanh lâu, nàng lại lấy thân nữ nhi tiến vào, khó tránh bị nghi ngờ, cho nên trong khoảng thời gian ta cùng bọn họ bàn việc làm ăn, nàng hãy ngoan ngoãn đợi ở chỗ này.” “Cái gì” Nàng khó tin nhìn hẳn “Người muốn để ta lại chỗ này” “Chỉ một lúc thôi” Hẳn mang nàng ngồi đặt lên trên ghế, lấy điểm tâm cho nàng “Ta đã mời cô nương nổi danh nhất của Nguyệt Ngâm Phường đến giúp nàng đánh đàn giải khuây” “Người...” Nàng muốn đứng lên, nhưng hai vai lại bị hai tay của hẳn đè xuống “Nàng ngoan ngoãn, ta sẽ cố gắng xong mọi việc trong 1 canh giờ” Hẳn nâng lên cằm nàng, trộm ăn đậu hũ của giai nhân. Nàng còn chưa kịp trả lời, hẳn liền bước chân dài, đi ra khỏi phòng. Nàng muốn đi theo, nhưng lại bị mấy cô nương kéo vào bên trong phòng, chỉ có thể trở mắt nhìn bóng lưng hẳn rời đi. “Cô nương, đừng e ngại” Các cô nương của Nguyệt Ngâm Phường đều đẹp như tiên nữ, còn có cái miệng nhỏ nhắn với một giọng nói ngọt chết người “Mặc dù chúng ta đều là nữ nhân, nhưng Tiểu Thiển bảo đảm tuyệt đối cũng có thể hầu hạ cô nương.” “Cũng...” Thượng Quan Tiểu Mai muốn mở miệng thì lại bị các nàng tay lôi kéo, lại trở về chỗ trên ghế ngồi. Mà vốn cô nương ngồi ở trước đàn tranh, cũng bắt đầu gảy khúc nhi Nàng không có cách nào, chỉ có thể thở phì phò tức giận, nhìn các nàng tận tâm tận lực đưa điểm tâm cho nàng, nếu không chính là vì nàng rót đầy rượu. Trên tay cầm ly rượu làm bằng ngọc, Thượng Quan Tiểu Mai đem toàn bộ rượu trong chén ngọc đổ vào bụng. “Oa! Cô nương uống thật giỏi” Tiểu Thiển lại rót đầy chén rượu của nàng “Khó được nhìn thấy cô nương dũng cảm đến vậy, một chút cũng không làm ra vẻ” Tiểu Thiển một bên vỗ tay, cười tươi nhìn nàng. “Cô nương, để cho Tiểu Linh giúp cô ăn điểm tâm” Vừa nói, đồng thời, Tiểu Linh đem một miếng điểm tâm dứt vào trong miệng nàng. Hừ! Thượng Quan Tiểu Mai tuy rằng bất mãn, nhưng nếu tức giận với những cô nương vô tội này thì thật là không tốt, đành phải há miệng, đem điểm tâm lấy hàm răng cắn nát, làm như cắn tên Hạ Nhĩ Trúc hỗn đản kia, dám bỏ rơi nàng! Cũng không biết hẳn ở những phòng khác, có phải hay không cũng có cô nương như vậy chủ động dính thượng hẳn, chủ động để cho hẳn ăn đậu hũ. . . . . Đáng giận, đáng giận! Nàng oán hận mắng ở trong lòng Rượu quá 3 lần Thượng Quan Tiểu Vân oán hận Hạ Nhĩ Trúc bỏ rơi nàng, lại tưởng tượng hình ảnh hẳn cùng những cô gái khác gần gũi, tóc mai chạm vào vành tai, khiến cho nàng bốc hỏa trong lòng. Không tới nửa khắc, khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng đã đỏ bừng, giống như quả táo đỏ chín mọng “Khốn kiếp” Nàng cắn răng mắng, đưa tay để cái ly đặt mạnh xuống bàn “Ai nha! Nàng uống say!” Tiểu Thiển nháy mắt mấy cái, phát hiện bầu rượu ngay một giọt rượu cũng không còn “Vậy chúng ta nhanh đi thông báo đi” Tiểu Linh đề nghị Chúng tỷ muội gật đầu, chuẩn bị đi thông báo cho Hạ Nhĩ Trúc, thì vừa mới xoay người, đã thấy Hạ Nhĩ Trúc ở sau lưng các nàng “Hạ thiếu gia...” “Các nàng xuống trước đi” Hẳn phát tay áo, bảo toàn bộ các nàng dời đi. Các nàng cúi người, toàn bộ rời đi, đóng cửa phòng lại “Uống...uống...” Thượng Quan Tiểu Mai ợ một cái, hai mắt say đắm nhìn hẳn. Hẳn đi tới bên cạnh nàng, nhìn nàng cầm bầu rượu rót vào trong chén “Di...d.i..” Nàng cau mày, phát hiện cả bình rượu cũng không còn, nàng khua lên má đào, tức giận ném bầu rượu sang một bên. “Rượu...rượu” Nàng tức giận lắm lắm, tìm kiếm lung tung trên bàn. “Nàng say rồi” Hẳn thở dài, không nghĩ vừa mới dời đi một lúc, nàng đã biến thành tiểu ma men. “Ngô.....”

Nàng đưa mắt nhìn về phía hắn, cái miệng nhỏ nhắn chu lên, tựa như một trái quả tươi, đang dụ hắn hái. Cuối cùng, lý trí không chiến thắng được dục vọng, hắn chiếm thượng phong đem môi mỏng in lên môi của nàng. “Ừ...ừ...” Môi của nàng đột nhiên bị làn môi ấm áp hắn đặt lên, dán chặt. Lưỡi của hắn ở môi nàng miêu tả, nếm rượu lộ dính trên môi kia. Nàng uống đến đầu thất điên bát đảo, vì đôi môi hắn quá mềm mại ấm áp, làm nàng không nhận được lộ ra cái lưỡi, nhẹ nhàng quần quít với đầu lưỡi của hắn. Nàng cảm giác được đầu lưỡi nóng bỏng của hắn, lửa nóng đã khiêu khích đôi môi nàng. “Ngô.....ừ.....” Nàng theo bản năng phát ra tiếng rên, đầu lưỡi ẩm ướt mà nóng bỏng, nhưng không làm nàng chán ghét, ngược lại còn khiến toàn thân nàng đều bốc hỏa. Ngay lập tức, lưỡi của hắn không ngừng khua khoáy trong miệng nàng, đùa giỡn, khiêu khích với đầu lưỡi của nàng, hắn thừa dịp lúc lưỡi hắn đang chiếm lấy lưỡi của nàng thì bàn tay nhẹ nhàng dời về phía eo nàng. Chưa dứt, nàng dời môi của hắn, ánh mắt đầy ấp hơi nóng, nhiệt tình nhìn hắn “Tại sao.....Ta nóng quá?” Nàng nhẹ giọng hỏi, bởi vì uống rượu, gương mặt nàng càng lúc càng đỏ. “Nàng say” Hắn khẽ cười một tiếng, không nghĩ tới nàng sẽ uống thả cửa như vậy, đem tất cả chỗ rượu đó uống vào bụng. Bộ dáng ngốc nghếch này, khiến hắn yêu thương không dứt. “Người ta mới không có say” Hai tay nàng níu lấy cổ áo hắn, đôi mắt nhìn thẳng vào hắn. “Nàng rõ ràng là say” Hắn thở dài, bàn tay nghịch ngợm khuôn mặt nhỏ nhắn nõn nà của nàng. “Hừ..hừ” Nàng ở bên tai hắn tức giận “Vì cái gì mà toàn bộ nam nhân đều thích đến thanh lâu chứ?” Nàng mặc dù uống say, nhưng vẫn còn rất để ý chuyện này “Đến thanh lâu chỉ vì bàn chuyện làm ăn, gặp dịp thì chơi thôi” Dĩ nhiên, hắn giữ mình rất trong sạch, nếu không phải vì đối phó với những vị khách làng chơi kia, hắn chẳng bao giờ có hứng thú đến thanh lâu tìm thú vui Tim của hắn, đã sớm bị nàng chiếm mất, còn thời gian đâu mà đi tìm những nữ nhân khác. “Chẳng lẽ ta như vậy còn không hơn được những cô nương kia sao?” Nàng tức giận, lầm bầm hỏi hắn. Hắn còn chưa kịp trả lời, nàng đã đứng lên, bàn tay nhỏ níu lấy vạt áo của hắn, thuận đường kéo xuống “Bảo bối, nàng muốn làm cái gì?” Hắn眯 con mắt, phát hiện động tác của nàng có chút chủ động “Ta cũng sẽ hầu hạ người như vậy nha” Đừng tưởng rằng nàng uống say thì cái gì cũng không biết. Các cô nương thanh lâu làm được những gì, nàng cũng có thể học. Giống như lúc này Nàng đẩy hắn dựa vào mép bàn, đem thân thể xinh đẹp của mình dán lên người hắn, bàn tay nhỏ bé cởi lớp áo của hắn ra, lộ ra lồng ngực cùng bắp thịt rắn chắc. “Nàng muốn hầu hạ ta?” Nếu nói không chừng rõ là gạt người, mắt hắn chợt lóe lên tia kinh ngạc. Nàng không mở miệng trả lời nữa, mà là muốn lấy hành động để bày tỏ. Nàng cúi đầu, ngậm lấy đầu đỏ màu trà trước ngực hắn, đưa ra đầu lưỡi đầy đặn, nhẹ nhàng qua lại trêu chọc. Nàng vô cùng khả ái, thể nhưng giống như cá nhỏ mút lấy viên đậu đỏ trước ngực hắn. Mà hắn, lại chỉ vì động tác nhỏ của nàng, bụng dưới bùng lên hơi lửa, đáy mắt dấy lên 1 tia xuân sắc. Hắn thích nàng như vậy. Không một chút phòng bị, càng không cố ý né tránh khoảng cách đối với hắn. Chỉ khi hai người tiếp xúc thân mật với nhau, hắn mới cảm nhận được, thật ra thì trong lòng của nàng cũng có sự tồn tại của hắn. Mà nay, lần đầu tiên nàng ở trước mặt hắn nhiệt tình như thế. Đêm, còn rất dài đây.

6. Chương 7

Thanh mai đầu trúc mã Thành yêu người, ta phí hết tâm tư. Bất đắc dĩ người đối với tình cảm khai khiếu quá chậm. Thủy chung không cách nào thể hội ta ngôn hành cử chỉ. Đã sớm để lộ ra cuộc đời này, không phải là khanh không lập gia đình. . . . . ———— Thật ra thì, Thượng Quan tiểu Mai động tác còn non nớt, nhưng nàng rất có tinh thần học hỏi, đem cơ thể Hạ Nhĩ trúc ra làm trò chơi thăm dò. Lưỡi nàng học theo hắn liếm mút đầu ngực bốn phía vòng quanh, bàn tay bé nhỏ sờ soạng trên người hắn cởi hết xiêm áo, chỉ còn lại chiếc quần áo. Khi nàng giải quyết xong hai đầu ngực của hắn, liền bắt đầu hướng đến cơ bụng hoàn mỹ mà chiến. Hắn thở hắt vì kinh ngạc, không nghĩ rằng nàng so với hắn trong tưởng tượng còn có vài phần tích cực hơn nha. “Ngô. . . . .” Hắn cau mày, cơ thể mình như vậy không ngờ đã bị nàng khơi dục hỏa rồi. Hơn nữa đầu lưỡi nàng không ngừng linh hoạt liếm láp bụng hắn, khiến cho bảo bối ngọc đầu thức tỉnh. Cuối cùng, nàng đưa tay cởi nốt cả chiếc quần, đã thấy cảnh tượng hùng vĩ là hắn đã bắt đầu cương lên rồi. Nàng nháy mắt mấy cái, học theo các cô nương thanh lâu dùng tay vuốt ve cái đó của hắn. “Ngô. . . . .” Hắn thở hắt vì kinh ngạc. Nàng chẳng qua chỉ là dùng đôi tay bé nhỏ nghịch ngợm, không ngờ đã khiến tất cả dây thần kinh trong người hắn đều căng thẳng, còn có một loạt hưng phấn kích thích xông lên. Mặc dù nàng không hiểu tình yêu nam nữ rồi tiến đến quan hệ thể xác, nhưng nàng lại dựa vào

bản năng mà làm. Đầu bị rượu làm ê loạn, nàng không ngại ngừng nắm lấy nhiệt thiết của hắn. Tay nàng vừa nhẹ nhàng vừa chạm vào, nhiệt thiết càng thêm bành trướng, trường côn tròn bưng trướng phải lại tử lại hồng. Nhiệt huyết dâng trào, bảo bối của hắn to lên vạn phần, bàn tay nhỏ bé của nàng không thể nắm hết. Nàng không biết nên làm sao, vì vậy hai tay nhốt chặt hắn nhiệt Thiết, bắt đầu chậm rãi trên dưới hoạt động. Thân thể của hắn chấn động, phải dựa vào mép bàn, nếu không phải hai tay chống bàn, chỉ sợ hắn đã sớm xung động ôm nàng lên giường ngay. Nàng giống như oa nhi ngốc nghếch, tự mình dò xét cơ thể hắn, tìm kiếm phương pháp lấy lòng hắn. “Mai nhi. . . . .” Hắn cúi đầu gọi tên của nàng, phát hiện bàn tay bé nhỏ của nàng đang nắm nhiệt thiết của hắn, chậm rãi vuốt ve. “Hu!” Nàng cau mày, quỳ một chân trên đất, hai tay nhẹ nhàng sờ nắn. Khi tay nàng mềm mại xoa bóp, trường côn tựa hồ giống như có sinh mạng, so với mấy lần trước đó còn có phần bành trướng hơn. Một lát sau, nàng cảm giác bàn tay nhỏ bé của mình có chút chua. Vì vậy, nàng khê mở miệng, đầu lưỡi hồng tươi lộ ra, liếm mép mấy vòng. “Vật nhỏ. . . . .” Hắn thấp sá mở miệng, đầu lưỡi nhỏ nhắn linh hoạt không khỏi khiến hắn bị kích thích, “Ngô. . . . . Ngô. . . . .” Tiếp tục, nàng há miệng ngậm lấy nhục côn tròn bưng của hắn, để cho khoang miệng truyền hơi nóng bao quanh nhiệt Thiết của hắn. Hai tay hắn nắm chặt khăn vải ở mép bàn, khoang miệng nàng ngậm đến trường côn, vừa thoải mái lại vừa ấm áp. Hắn cúi đầu, thấy nàng vẻ mặt nghiêm túc, nuốt vào thứ nhiệt côn trong miệng không ngừng phun ra. Hắn trầm thấp thở dốc, khiến cho nàng cũng bị kích thích chỗ giữa hai chân, tựa hồ như có người đang cầm vũ mao gãi ngứa. Nghe hắn ản ản than nhẹ, nàng bắt đầu cảm thấy cả người có cái gì không đúng. Khi nàng chuyên tâm giải quyết đồng thời, có thể cảm nhận được nhiệt Thiết của hắn không ngừng nhảy đánh ở trong miệng của nàng. Hạ Nhĩ trúc cơ hồ bị động tác non nớt của nàng kích thích, khiến cho toàn thân cũng hồng mắt. Nàng giống như cá liếm láp đường còn trẻ con nhi, di khê khạc ra hắn nóng bỏng lồi vào, nửa khê liếm lấy nhiệt côn bên cạnh, do tròn bưng tới hai khỏa viên cầu. Toàn thân hắn run lên, loại động tác do để nàng làm, càng thêm kích thích vạn phần. “Ngô. . . . . Ừ. . . . .” Nàng nửa hí con người, tay nhỏ bé cũng không nhịn được hướng về ngực mình, giữa chân lặng lẽ tiết ra hoa dịch, để cho nàng toàn thân gãi ngứa không dứt, ngay cả hai ngực của nàng, cũng cảm thấy ngứa ngáy cực kỳ. Thấy nàng bắt đầu sờ nâng ngực, bàn tay to của hắn tìm đến trước ngực của nàng, kéo iêm y ra, lộ bờ vai thơm mịn trắng như tuyết. Hắn nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng lên, thấy rõ vẻ mặt nàng. Để an ủi nàng, bàn tay hắn phủ hương yếm nàng, vuốt ve đôi bạch nhũ. “Ngô. . . . . A. . . . .” Nàng thỏa mãn giống như con mèo đang rên rỉ, đôi mắt đẹp nheo lại, tiếp tục liếm láp nhiệt thiết của hắn. Cuối cùng, nàng dứt khoát ngậm lại, khuôn mặt nhỏ nhắn một trước một sau phun ra nuốt vào dục vọng. Cái loại cảm giác tê dại đó càng khiến hắn thêm hưng phấn. Cái miệng nhỏ nhắn của nàng hút phải hơi dùng sức chút, để cho thần kinh toàn thân hắn như thất lại. “Người thật giỏi.” Hắn hưởng thụ nàng hầu hạ, bàn tay cũng dùng sức vuốt ve ngực nàng. “Ngô. . . . . Ngô. . . . .” Nàng tấn trách tiếp tục, đồng thời ngực có hắn an ủi, cảm giác khó chịu nén xuống, chẳng qua là giữa hai chân do hắn thở dốc mà ngưng ngừng tiết ra thủy dịch nhiều hơn. “Mau hơn nữa một chút, vật nhỏ.” Hắn thấp sá nói, bàn tay chống đỡ ở phía sau đầu của nàng. Nàng nghe lời gia tốc động tác phun ra nuốt vào, không khỏi bởi vì hắn thở dốc, cũng bắt đầu cả người tao nhiệt. “Đúng. . . . .” Bộ ngực hắn phập phồng, nhìn khuôn mặt khả ái của nàng. Bởi vì tăng nhanh tốc độ, nàng trong miệng nước miếng không kịp nuốt xuống, giữa hai chân hắn nóng bỏng phun ra một mảnh ướt trắng. Bị nàng tấn bọt xoạt sáng nhiệt Thiết, càng thêm lại tử lại hồng. Nàng ra sức mút nhiệt Thiết của hắn, tất cả nuốt hết, bởi vì bảo bối của hắn vô cùng to lớn, căn bản không cách nào ngậm cả. Bất quá bởi vì nàng làm vậy mà khiến hắn bộc phát dục vọng, nay đã đạt tới đỉnh cao nhất. Nàng lại không phát hiện ra hắn có phần kì lạ, tiếp tục dùng cái miệng nhỏ nhắn ra sức mút liếm. “A! Không, không được. . . . .” Hắn nhíu lông mày, nhiệt thiết không chịu nổi nàng làm vậy, bắt đầu phóng đại. Rất nhanh, khoái cảm quán lên toàn thân của hắn, trong cái miệng nhỏ nhắn của nàng mà phóng ra. Không còn kịp rút nhiệt Thiết ra, chất lỏng nồng đặc kia liền rót vào trong miệng của nàng. Nàng không có ý hội phát sinh chuyện gì, chỉ cảm thấy cổ họng một hồi ấm áp, cùng với cái kia làm một màn mùi vị. Đột nhiên chất lỏng nồng đặc trào vào, khiến nàng không kịp nuốt xuống, mà trong miệng nhục côn cũng vì dư vị mà rung động. “Ngô. . . . .” nhiệt Thiết hắn từ trong miệng của nàng trượt ra, trong cái miệng nhỏ nhắn đựng hắn nhiệt dịch, nàng ngược mắt, bạch dịch liền từ khe miệng của nàng tràn ra, dọc theo khe môi khêu gợi chảy quanh co tới rãnh giữa hai ngực. Hắn ngồi xổm xuống, nhìn nàng khuôn mặt đỏ bừng kiều tiểu, “Vật nhỏ, thật xin lỗi, ta không nên đối với người như vậy.” Nàng miệng chứa hắn chất lỏng, lắc đầu một cái. Cuối cùng, hắn đem bàn tay đặt ở trước mặt nàng, “Không cần ăn vào, phun ra đi!” Nàng nghe lời đem bạch dịch ỏi khi hắn lòng bàn tay, phần bỏ nhào gương mặt mang theo xuân ý. Hắn bế nàng lên, để cho nàng ngồi ở trên bàn. “Bây giờ, đến lượt ta giúp người vui vẻ.” Hắn đem bạch dịch bôi ở trước ngực của nàng. Không khí này... thật khiến cho người

ta ngại ngần a. . . . . Hấn nhanh chóng cởi bỏ áo ngoài của nàng, yếm nhỏ không giấu được cặp tuyết lê xinh đẹp mềm mại của nàng. “Người thật là đẹp.” Hạ Nhĩ trúc đôi mắt tà mị, nhìn chăm chăm làn da nõn nà của nàng. “Ta nóng quá. . . . .” Thượng Quan tiểu Mai tay nhỏ bé thò vào trong yếm nhẹ nhàng xoa, cũng tà mị nhìn hấn. “Nơi nào nóng?” Hấn trường chỉ nhất câu, cởi nốt chiếc yếm trên người nàng. “Toàn thân chỗ nào cũng rất nóng a.” Đôi môi đỏ mọng của nàng hé nở, hai tay thon thon che trước ngực. “Người muốn ta làm sao?” Hấn lấy đầu ngón tay khêu khêu ngực nàng. “Giúp ta.” Nàng chủ động mở rộng hai chân mình, vòng hông hấn. Hấn thích bộ dạng như vậy của nàng, hai tay bao lại hai ngực nàng, bàn tay lấy lòng vuốt ve, nhũ phong kia một luồng sóng gọi vào trong mắt hấn. “Ngô. . . . .” Hô hấp của nàng bắt đầu trở nên dồn dập. Hấn cúi đầu, ngậm đầu ngực nàng mềm mại, đầu lưỡi liếm trên đỉnh nhũ chơi đùa, đảo quanh. “Người thật mềm, ăn ngon thật.” Hấn mút lấy ngực nàng, lấy đôi môi chụm lấy nhũ hoa của nàng. “Hạ Nhĩ trúc. . . . .” Nàng hô tên của hấn, “Ta nóng quá nha!” Không biết tại sao, nàng vô cùng khát vọng hấn an ủi nàng. “Vội vã như vậy sao?” Đôi mắt vẻ mặt nàng dâm dăng, nhục còn vốn ủ rũ, lại một lần nữa ngẩng đầu. Hấn đem quần của nàng chọc chọc trên đùi thon, khiến cho nàng không khỏi run rẩy mà trong quần lót cũng bị kích thích. “Ngô. . . . .” Tay nhỏ bé của nàng vòng qua cổ hấn, mị nhãn câu hấn nhìn. Bàn tay khác đi tới quần lót của nàng, ở trên cao nhẹ nhàng dao động. Mới bồi hồi một chút, đầu ngón tay hấn liền cảm nhận được thủy dịch của nàng, đang từ từ thấm ướt quần lót. Mà ở bàn tay kia, đem ngực nhỏ của nàng xoa càng thêm nở. Hấn cúi đầu khê cắn đầu ngực của nàng, mút liếm phần nhũ hoa màu hồng nhuận; mà ở giữa chân nàng, là cố ý làm chuyện xấu nơi nhạy cảm, nhẹ nhàng ma sát đùi nàng. “Ngô. . . . . A. . . . .” Nàng muốn khép đùi lại, nhưng chỉ là kẹp chặt hơn hông của hấn. Hấn bị dục hỏa thiêu đốt, lại có nàng yêu kiều cất tiếng phóng dăng, trong cơ thể huyết dịch tất cả đều chảy tới nhiệt thiết. hoa dịch Ứt dầm dề, không ngừng từ hoa huyết chảy ra,

thấm ướt quần lót, nhìn thấy tơ lụa thấm ra rõ ràng có nước đọng. “Đừng khi dễ người ta nữa.” Nàng cảm thấy toàn thân đều có kiến cắn, vì vậy tự động rút đi quần lót. “Vội như vậy sao?” Hấn mị con mắt, bàn tay đặt lên nhũ hoa nàng đẹp đẽ. “Muốn. . . . .” Nàng liếm liếm môi khô khốc, kiều tiểu thân thể không ngừng cọ vào hấn. Hấn không muốn làm cho nàng thất vọng, vì vậy dùng trường chỉ tách ra nàng xinh đẹp nhiều chất lỏng thịt bối, cuối cùng cúi xuống chỗ hoa huyết của nàng. Đó hoa hồng diễm môi hoa, đã bị chất lỏng thấm ướt, có vẻ sáng trong hơn. Nàng dáng vẻ tú sắc như vậy, khiến hấn không nhận được lộ ra đầu lưỡi, nhẹ nhàng ở trên cao trên chọc lấy, để cho gương mặt tuần tú vùi vào giữa hai đùi. nàng mềm mại. “A. . . . .” Không nghĩ tới hấn là lấy đầu lưỡi trên khê lấy, nàng cả người run lên. Mà bàn tay to của hấn, vẫn còn ở hoa huyết Khẩu Bắc qua lại phủ theo như. Trở lại hai mảnh thịt bối thì lấy hai ngón tay tạo ra, làm đầu lưỡi ta của hấn có thể tìm được kia nhỏ nhỏ mọng thịt. Mặc dù đầu lưỡi không còn dò vào hoa đào miệng huyết, nhưng cũng đã nếm nhiều chất lỏng từ mọng thịt nhỏ, thủy dịch ngọt ngào trào ra. “Người ra rất nhiều nước. . . . .” Hấn tham lam hút lấy hoa dịch. Lúc này, nàng đã ý loạn tình mê, đầu óc hoàn toàn hỗn loạn. “Còn phải, còn phải. . . . .” Nàng cuồng loạn than nhẹ, hi vọng hấn có thể cho nàng khoái cảm nhiều hơn. Đầu lưỡi hấn không ngừng khêu lấy mọng thịt nhỏ, cuối cùng lại đem đầu lưỡi dời xuống, đi tới nơi cổ đại lan tràn hoa huyết miệng. Không có một chút chần chừ, hấn đem đầu lưỡi xâm nhập vào hoa huyết. “Ngô a. . . . .” Nàng hai tay khoác lên trên vai của hấn, mở rộng bắp đùi, để cho hấn tận tình dùng đầu lưỡi khuấy động trong Nhục Bích, không chút kiêng kỵ cùng thủy dịch trào dâng rất nhiều. Nước miếng của hấn cùng hoa dịch của nàng đều đã lẫn vào thành một, phân không ra rõ. Cho đến bộ mặt hấn cũng dính thủy dịch của nàng, đầu lưỡi hấn vẫn còn đang liếm láp vách tường trong, không ngừng nhanh chóng chừng chấn động. “A. . . . . A. . . . .” Nàng hai chân duỗi thẳng, nhưng giống như rất thích hấn đang náo loạn nơi đó. Lúc này, lỗ tai của nàng lũng bùng tiếng hấn liếm mút hoa dịch, kích thích hoa dịch chảy ra không dứt. “Người ta muốn. . . . .” Tay nhỏ bé của nàng đi tới trên đầu của hấn, “Nhanh lên một chút đi vào sao!” Thấy nàng mị nhãn lưu chuyển mở lời xin, hấn cũng không để nàng phải chịu đựng hơn nữa. Vì vậy miệng của hấn rời đi hoa huyết, quyết định cho nhục còn nóng bỏng vùi vào trong hoa huyết ướt dầm dề của nàng. Hấn tách đùi của nàng ra, để cho lửa nóng chống đỡ lên nàng mềm mại hoa tâm, một chống đỡ lên hoa tâm tròn bưng, lập tức dính đầy hoa dịch, dính ngọt ngán trong suốt ái dịch, để cho hấn rất dễ dàng tách ra kia mảnh mai cánh hoa, to lớn tròn bưng đem hai mảnh thịt bối phân ra. Bàn tay nâng nàng lên, để cho hoa huyết có thể gần sát hơn nhiệt thiết. “Ừ. . . . . Ừ a. . . . .” Thô thiết mới tiến vào một ít, nàng liền ngậm ra một chuỗi thanh âm ngọt ngào. Hấn lại để cho thô thiết tiến vào miệng huyết của nàng. “Thả lỏng một chút, vật nhỏ.” Hấn nhẹ dụ dỗ nàng. Hoa huyết của nàng đối với nhiệt thiết của hấn mà nói, còn là có vẻ quá mức nhỏ hẹp, mặc dù có trào ra không dứt hoa dịch, nhưng nhiệt thiết hấn trong nơi đó của nàng vẫn bị Nhục Bích đưa đẩy ra ngoài. “Ngô. . . . .” Nàng

giương cái miệng nhỏ nhắn, trong miệng khắc ra Phương Lan hơi thở. Hắn ôm eo nàng, cuối cùng để cho nam căn hấn vùi vào trong cơ thể nàng. Màu hồng đậm rực của bảo bối xâm nhập hoa huyết, liền dính đầy thủy dịch, chỉ cần hấn vừa động, ái dịch kia sẽ như tiết hồng loại bại đề. Hấn to và dài chôn thật sâu vào nàng chắc dừng trong, hoa huyết bị mạnh mà có lực tròn bưng tạo ra, hạ thể mặc dù có loại bị lấp đầy cảm giác thỏa mãn, nhưng hấn vẫn còn quá vô cùng to lớn, để cho nàng cảm thấy một tia khó chịu. “Người. . . . . Thật to. . . . .” Nàng vì tức lông mày, cắn môi nói. Nhục Bích nhỏ hẹp Kia, tựa như giác hút hút vào nhiệt Thiết, mặc dù có không nói ra khoái cảm, nhưng lại sợ tổn thương thân thể mềm mại của nàng, đành phải thả chậm tốc độ, không dám lần mạnh bạo xuyên qua thân thể của nàng. “Bất kể làm bao nhiêu lần, người còn là nhỏ như vậy kia!” Thanh âm của hấn trở nên khàn đục, để cho nàng lưng từ từ hướng kiều huyết dính vào. Từ từ đẩy mạnh, từ từ rút lui ra khỏi, động tác vô cùng chậm rãi. Thịt lưỡi dao xâm lược thịt của nàng vách tường chỗ sâu, chín cận một sâu lực đạo, đảo chuẩn bị hoa của nàng tâm, nàng không khỏi yếu ớt khóc khê. Ái dịch, theo nhiệt Thiết hấn rút ra, tràn ra từ hoa huyết. “Ừ a. . . . . Ngô. . . . .” Thanh âm của nàng theo động tác của hấn, bắt đầu ngâm lên. Mới vừa lửa nóng thũng trướng, đã vượt lên chưa đủ gãi ngứa, mặc dù Nhục Bích cùng nhục côn ma sát trung sẽ có chút tê dại đau, nhưng vẫn là không chống cự nổi kia đánh tới khoái cảm, rất nhanh bao phủ toàn thân của nàng. “Người trúc, người trúc. . . . .” Nàng mê loạn hô tên của hấn, “Thật thoải mái a!” “Phải không?” Hấn ra sức đảo hoa tâm, hy vọng có thể đoạt lấy cả dừng đạo nàng. “Ừ. . . . . Ừ a. . . . .” Dục tình bò đầy tứ chi của nàng, tựa hồ thúc giục nàng muốn đòi hỏi nhiều hơn, nhiều hơn. Lửa nóng hoa huyết bởi vì khoái cảm, vẫn không ngừng co rúc lại, đồng thời, cũng đem hấn thỏa mãn lửa nóng, nơi đó giống như đang xoắn lấy nhiệt Thiết, khiến cho hấn không thể rời bỏ Nhục Bích ướt đầm dề của nàng. Hoa dừng bị nhiệt thiết như lưỡi dao công kích phải mảnh mai mà điêu linh, ở trong dừng đạo cất giấu Tiểu Hoa nhụy, cũng lặng lẽ thức tỉnh. Nghe một ít thanh lại một thanh không che dấu chút nào lãng ngâm, tốc độ của hấn so mới vừa còn muốn lớn hơn, ngay cả lực đạo chín cận một sâu, cũng biến thành mỗi một cái đều muốn hung hăng đảo vào hoa tâm bên trong, dùng sức, hung mãnh giày xéo Hoa Nhụy. “Người trúc. . . . . Chậm một chút, chậm một chút. . . . .” Thân thể của nàng theo động tác của hấn rung lên. Giắt trên người của hấn thân thể mềm mại, sóng sữa một hồi một hồi, huyền tốn hai mắt của hấn. Hấn há mồm ngậm ngực nhỏ nàng, vừa đứng che lại hấn than nhẹ. Nàng ướt như vậy làm hấn ham muốn muốn nổ tung lên, lý trí đã bị nuốt hết, cũng không kịp biết nàng có hay không khó chịu, muốn dẫn nàng, đi trước kích tình chỗ sâu nhất. “Chậm không xuống. . . . .” Hấn không ngừng xông về phía trước gai, ở thân thể của nàng dùng sức dong ruồi. “A. . . . . A. . . . . Không thể. . . . .” Nàng lắc đầu, cắn môi để tránh thanh âm phát ra từ lưỡi. Hấn không để ý tới sự chống cự của nàng, dùng sức xuyên qua thân thể của nàng. Nàng sắp bị chuyện triều bao phủ đỉnh đầu. “Nửa gọi lớn tiếng một chút.” Hấn thích tiếng kêu của nàng, vì thể chọc cho lòng hấn ngứa một chút. “A. . . . . A. . . . . Mai nhi. . . . . Không được nha!” Tay nhỏ bé của nàng treo khi hấn trên vai. Trong nháy mắt đó, đầu của nàng trống rỗng, toàn thân cứng ngắc đánh thẳng. Hấn vừa thấy, liền biết nàng đã đạt tới cao triều. “Còn không có. . . . .” Hấn thô sá nói, tiếp tục mãnh liệt tiến vào sâu hoa huyết của nàng. Hấn muốn cùng nàng đạt đến đỉnh điểm khoái cảm tột cùng. Hoa dịch cũng bởi vì nàng co rút, mà không ngừng từ hoa bình tràn ra, giọt giọt rơi xuống mặt đất. “Ừ a. . . . . Ngô. . . . .” Nàng vô lực úp mặt vào bả vai của hấn, bởi vì cao triều đã lui, hấn lại đang thật sâu đảo lấy, làm nàng cơ hồ mau thổ không nổi. Cho đến khi nàng cũng đã không thể chịu đựng hấn nhiều hơn, hoa miệng mật dịch tựa như tiểu giải mà cấp tốc phun ra. Cùng thời khắc đó, hấn gầm nhẹ lên tiếng, nhục côn vùi thật sâu vào dừng đạo ở bên trong, lỗ tròn theo bản năng phóng đại, thả ra bạch dịch nồng trọc. Chưa dứt, thịt lưỡi dao còn bung ra mấy cái. Hấn ôm thật chặt thân thể nàng mảnh mai, không muốn tại lúc này khắc để cho nàng rời đi khỏi ngực mình, hy vọng cứ như vậy ôm nàng, cấp thủ nàng nhiệt độ —— Cả đời.

7. Chương 8

Lần thứ hai khi Thượng Quan Tiểu Mai mở mắt ra, nàng phát hiện mình đã không còn ở trong thanh lâu nữa, mà là nơi đó có hương vị khuê phòng của nàng. Đêm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nàng nhíu lông mày nghĩ lại. Bây giờ, cả người nàng chẳng những đau nhức, mà ngay cả đầu cũng đau đến mơ hồ. Một lúc lâu sau, nàng mới nhớ tới hôm qua đã xảy ra chuyện gì. Nàng nhớ hôm qua đã uống rất nhiều rượu,

sau đó..... Lại mơ thấy nàng cũng Hạ Nhĩ Trúc đây đưa một chỗ Gương mặt của nàng, không khỏi đỏ bừng lên Nhưng là ngay sau đó, nàng lại ảo não đứng lên, phảng phất mình làm nhất rơi xuống, nhất tội ác chuyện tình. Đương nhiên Nàng đương nhiên không có quên quan hệ của Tam muội cùng Hạ Nhĩ Trúc, tình cảm của hai người còn tốt hơn so với tưởng tượng của nàng, mà nàng sao có thể hết lần này đến lần khác phản bội muội muội của mình đây? Hơn nữa, nàng cùng Tam muội lại là tỷ muội sinh đôi, tình cảm như tay với chân như vậy, so với các tỷ muội khác, thậm chí hơn nhiều. Nghĩ đi nghĩ lại, nàng với Tam muội, Hạ Nhĩ Trúc dường như rất thương Tam muội, còn với nàng, vừa gặp mặt thì lại cùng nàng đấu khẩu. Yêu hướng trong ngõ hẻm chui nàng, đem như vậy nhớ lại coi thành Hạ Nhĩ Trúc tương đối thương yêu Thượng Quan Tiểu Diệp, còn đối với nàng chỉ là nhất thời ý loạn tình mê. Tâm tình mâu thuẫn như vậy, khiến nàng như rơi vào vực sâu thống khổ. Nàng đâu có bao giờ để mình rơi vào hố sâu, như thế nào lại cùng với Hạ Nhĩ Trúc hết lần này đến lần khác dây dưa không dứt? Thượng Quan Tiểu Mai nhẹ nhàng cử động thân thể đau nhức, cảm lên bộ y phục, sau khi mặc xong, rửa mặt chải đầu, cảm thấy hai chân mềm nhũn thiếu chút nữa đứng không vững. Đáng ghét! Giấc mộng đêm qua Nhất định là sự thật Nàng vừa oán trách, vừa cử động hai chân đã sớm rã rời. Đúng lúc đó, Thượng Quan Tiểu Diệp như một con bướm trắng nhanh nhẹn bước vào phòng nàng. Vừa thấy được Tam muội, nàng không khỏi dâng lên nỗi bức tức. “Ai nha! Nhị tỷ, tỷ đã tỉnh?” Thượng Quan Tiểu Diệp cười vui sướng “Ừ! Đúng vậy” Thượng Quan Tiểu Mai cười lúng túng, tuy nhìn thấy Tam muội như thế nhưng nàng vẫn cảm thấy có chút chột dạ. “Tỷ hôm qua say đến mơ hồ, là Hạ ca ca đưa tỷ về” Thượng Quan Tiểu Diệp đưa một bát canh nóng đến trước mặt nàng “Cho nên hôm nay Đại tỷ dặn dò muội, bưng bát canh này đến để tỷ giải rượu” Thượng Quan Tiểu Mai cắn cắn môi, bình thần đưa tay nhận lấy Trong khoảnh khắc, nàng suýt chút nữa làm rơi bát canh trên tay. Bởi vì có một thân ảnh quen thuộc, đang tiến vào khuê phòng của nàng. Hạ Nhĩ Trúc rất quan tâm đến tình hình của Thượng Quan Tiểu Mai, vì vậy sáng sớm đã tự mình đến Thượng Quan phủ. “Người tới làm gì?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thượng Quan Tiểu Mai đã hơi ửng hồng Chẳng lẽ hẳn không sợ Tam muội phát hiện ra bí mật giữa bọn họ sao? “Nhị tỷ” Thượng Quan Tiểu Diệp hást quai hàm, vì Hạ Nhĩ Trúc mà đòi chút công đạo “Sao tỷ có thể đối xử tàn nhẫn với Hạ ca ca như thế? Mới sáng sớm ca ấy đã hỏi về tình hình của tỷ rồi đấy.” Vừa nghe đến Tam muội vì hắn mà chỉ trích nàng, lòng Thượng Quan Tiểu Mai tự nhiên dấy lên chút chua xót. Thượng Quan Tiểu Diệp đương nhiên phải vì tỷ phu tương lai của mình mà nói tốt rồi, dù sao đi nữa, bắt người nướng tay, cắn người miệng mềm, huống chi nàng đã quyết định bán đứng Nhị tỷ, sao còn không biết thời biết thế chứ “Không liên quan, ta có thói quen như vậy” Hạ Nhĩ Trúc nở nụ cười, hạ giọng nói Thói quen cái rắm! Thượng Quan Tiểu Mai âm thầm mắng hắn Trong lòng nàng có chút không thoải mái, bởi vì trước mặt Tam muội, hắn đều trưng ra vẻ nhã nhặn, không giống như trước mặt nàng, đều là tà ác, đầy những tâm cơ. Khác nhau một trời một vực. Thượng Quan Tiểu Mai đang rơi vào trầm tư, Hạ Nhĩ Trúc tự động ngồi bên cạnh nàng, thấy nàng chậm chạp không chịu uống hết canh giải rượu, liền lấy nó từ trong tay nàng, thổi nguội giúp nàng. Thượng Quan Tiểu Mai thấy rõ hành động này, nhin không được trợn hai mắt nhìn “Oa....!” Thượng Quan Tiểu Diệp ở bên cạnh thét chói tai, lộ ra vẻ mặt hâm mộ “Hạ ca ca đối với tỷ tỷ thật là tốt đó” “Không cần người giúp” Thượng Quan Tiểu Mai không được tự nhiên đoạt lấy chiếc chén từ tay hắn Nàng không muốn cùng hắn có những hành động thân mật, rồi lúc đó Tam muội sẽ phát hiện ra bí mật giữa bọn họ. Nàng sợ rằng Tam muội cũng thích Hạ Nhĩ Trúc, nàng không muốn nhìn thấy cảnh hai chị em đều tranh giành một người đàn ông. Nếu Tam muội thực sự thích hắn, nàng sẽ không điều kiện mà rút lui, ngay cả một lời oán hận cũng không có. “Nhị tỷ, tỷ cũng thật không đáng yêu nha” Thượng Quan Tiểu Diệp lắc đầu than thở. Chẳng lẽ nàng còn không hiểu dụng tâm kia của Hạ ca ca sao? Thượng Quan Tiểu Mai mím môi, buồn bực uống hết bát canh giải rượu kia. “Được rồi, muội nhớ tới còn có việc, muội đi đây” Thượng Quan Tiểu Diệp gãi gãi đầu, cảm thấy mình ở lại trong phòng chẳng khác nào vật cản, vội tìm một lý do, rời khuê phòng của Thượng Quan Tiểu Mai. Thượng Quan Tiểu Diệp vừa rời khỏi phòng, bàn tay hắn mới cần rờ nắm lấy hông của nàng “Làm sao mà mới sáng sớm tính khí nàng lại nóng như vậy?” Thượng Quan Tiểu Mai cắn môi “Người.... Tránh xa ta ra một chút” “Tại sao..” Hẳn chính là yêu hướng trên người nàng đúng rồi”Tối hôm qua biểu hiện của nàng cũng không phải như vậy” Hắn ở bên tai nàng nói nhẹ như thổi khí, càng muốn trêu chọc lòng nàng. Nàng xấu hổ đỏ mặt “Hạ lưu! Nếu bị Tiểu Diệp nhìn thấy, thì biết làm sao đây?” Chẳng hiểu vì sao, nàng lại có cảm giác đau đớn, từ từ dâng tràn trái tim “Vậy bị nàng ấy nhìn thấy, thì như thế nào?” Tâm tư của hắn chưa bao giờ đặt ở trên người Thượng Quan Tiểu Diệp. “Sẽ bị hiểu lầm” Nàng thả cái bát trong tay xuống, thoát ra khỏi ngực hắn. Hắn thiếu mi, phát hiện sắc mặt của nàng có cái gì đó không đúng, thậm chí giọng nói còn mang theo chút kháng cự. “Vậy thì ta ước gì bị cả thế giới này hiểu lầm” Hắn nén tức giận, để lộ ra tâm ý của mình trước mặt nàng. Nàng không thể phủ nhận, khi nghe được câu chính miệng hắn nói như vậy, lòng của nàng quá

thật đã bị hấn làm lay chuyển rồi.....Lòng của nàng vẫn còn đang đấu tranh không dứt. “Đi ra ngoài, đi ra ngoài, hôm nay tâm trạng ta không được thoải mái, không muốn nhìn thấy người nữa” Sau đó nàng đẩy hấn ra cửa, đem đóng lại, còn cài cả then. Nhìn thấy bộ dáng khác thường của nàng, hấn cau mày, hấn còn muốn cùng nàng nói chuyện nhiều một chút. Thượng Quan Tiểu Điệp lén ra là dời đi nhưng đội nhiên lại quay lại, lớn tiếng gọi hấn “Hạ ca ca, muội vừa nhớ tới có chuyện muốn cầu xin huynh” Thượng Quan Tiểu Điệp không chú ý đến Thượng Quan Tiểu Mai đang chui vào góc trong, miên man suy nghĩ, cất lời ngược ngạo “Muội có thể mượn người của tỷ tỷ một chút được không” Hạ Nhĩ Trúc nhìn cửa gỗ, cho là Thượng Quan Tiểu Mai do xấu hổ, nên nhẹ giọng: “Một lúc nữa ta sẽ trở lại thăm nàng” Nghe được cước bộ của hấn rời đi, Thượng Quan Tiểu Mai vịn vào cánh cửa để khỏi bị khuya xuống mặt đất. Nàng quỳ một chân trên đất, cảm thấy vô cùng ảo não. Ai! Tương lai! Nàng nên làm cái gì bây giờ Bởi vì.....Nàng hình như cũng có thích Hạ Nhĩ Trúc Thượng Quan Tiểu Mai mấy ngày nay đều rất tiêu tụy. Mặc dù ngày nào Hạ Nhĩ Trúc cũng đến Thượng Quan phủ thăm hỏi, muốn gặp mặt nàng, nhưng đều bị nàng chặn ở cửa, bởi vì khi hiểu ra nàng thích Hạ Nhĩ Trúc thật, cả người nàng tựa như sinh bệnh, ngay cả tinh thần cũng không thể đứng dậy. Thảm, nàng làm sao lại đột nhiên hiểu được cảm tình của mình đây? Nàng ảo não đến nỗi không thở nổi. Cho đến cuối cùng, nàng quyết định, phải tìm được nơi hấn cất giấu món hàng kia, dù sao nàng cũng không thích cảm giác thua hấn. Thượng Quan Tiểu Mai nghĩ thông suốt, việc đầu tiên là đến Hạ phủ tìm Hạ Nhĩ Trúc. Nhưng lại rất đúng dịp, Hạ Nhĩ Trúc bởi vì cửa hàng có chút vấn đề, đã đến xưởng mơ một chuyến Có phải hấn thừa dịp lúc nàng tâm trạng không thoải mái, lén đem đám hàng đi ngâm dũa muối rồi? Không được! Buồn bực, nàng vội vàng phái phu xe chuẩn bị xe, nhanh đến mức cả nô tỳ cũng không mang theo, chạy thẳng đến xưởng.

Chưa đến nửa canh giờ, xe ngựa đã đến xưởng Vừa xuống xe, nàng vội vội vàng vàng đi vào bên trong xưởng. Chẳng qua bây giờ đã là buổi trưa, các thợ cả đều đã về nhà ăn cơm, xưởng mơ hầu như không có ai ở lại. Vừa mới tiến vào xưởng, một cô nương xinh xắn, đã đứng chờ ở cửa. Là Mịch Ngưng, Tiểu Mai nhận ra nàng, vì vậy nở nụ cười, tiến đến chào hỏi “Mịch Ngưng cô nương” Nàng cười vui vẻ với Mịch Ngưng, không có một chút gì là tỏ vẻ kiêu ngạo “Mai cô nương” Mịch Ngưng không nghĩ tới sẽ gặp lại Tiểu Mai, nhất thời có chút kinh ngạc. Từ lần trước gặp Thượng Quan Tiểu Mai, lòng nàng vẫn còn bồi hồi không dứt. Hạ thiếu gia đối xử với Mai cô nương thật là tốt. Hình ảnh ấy, vẫn đau nhói trong lòng nàng Nàng luôn nghĩ, nếu Mai cô nương không tồn tại, liệu Hạ thiếu gia có chú ý tới nàng hay không? Nàng vẫn luôn ái mộ Hạ Thiếu gia, mỗi khi hấn đến xưởng mơ, nàng đều không ngại cực khổ để được nhìn thấy hấn. Vì để làm hấn chú ý tới nàng, nàng đã ăn mặc vô cùng đặc biệt, thậm chí vì hấn, nàng cũng đã trở về đương làm canh thang, học làm một chút điểm tâm, mục đích cũng chỉ để hấn vui. Mấy năm nay, nàng chạp chạp không để bà mai mai mối, chính là đợi đến khi Hạ thiếu gia chú ý tới nàng, chỉ đáng tiếc là, hấn chưa từng để mắt tới nàng. Toàn bộ nguyên nhân Đều từ Thượng Quan Tiểu Mai mà ra Nghe nói Hạ thiếu gia chống lại thiên kim ái mộ của quan phủ, nhún nhường không thôi. Chính là kể từ nàng ra mắt Thượng Quan tiểu Mai đối với Hạ thiếu gia kia phó không quan tâm thái độ, cũng âm thầm chọc giận nàng. Rõ ràng Hạ thiếu gia vừa thấy đã là nam nhân tốt, có sao vị Mai cô nương kiêu căng này, lại được thiếu gai đối xử tốt như vậy, xuy chi dĩ tị. Mịch Ngưng bị tổn thương bởi sự thiên vị của Hạ Nhĩ Trúc, lòng oán hận Thượng Quan Tiểu Mai càng sâu. “Mịch Ngưng cô nương” Thượng Quan Tiểu Mai không hề phát hiện Mịch Ngưng đối với nàng có oán hận, nhẹ giọng gọi lần nữa Mịch Ngưng lấy lại tinh thần, khoe môi miến cưỡng nở nụ cười. “Hôm nay Hạ thiếu gia vẫn chưa tới” Bàn tay nhỏ bé của Mịch Ngưng dẫu trong tay áo, nắm chặt thành quyền, trong lòng dấy lên ngọn lửa. Ghen tỵ đang không ngừng chiếm lấy tim của Mịch Ngưng. Nếu Thượng Quan Tiểu Mai không tồn tại.... Lòng nàng thật ngổn ngang bề bộn “Vậy sao?” Thượng Quan Tiểu Mai thất vọng nói “Vậy cũng tốt! Ta đi xung quanh xem xét một chút” Dứt lời, nàng xoay người định rời đi Đột nhiên, Mịch Ngưng kéo vạt áo của nàng lại. “Mai cô nương muốn đi xung quanh xem một chút sao?” Mịch Ngưng nở một nụ cười yêu mị, “Mấy ngày trước, Hạ Thiếu gia có phân phó cho thợ làm thêm vài thùng mơ dầm nữa” “Thật sao?” Thượng Quan Tiểu Mai vừa nghe xong, khuôn mặt lộ rõ vẻ vui sướng. Biết đâu nơi đó lại là nơi Hạ Nhĩ Trúc giấu món hàng ? “Để Mịch Ngưng dẫn đường cho Mai cô nương” Mịch Ngưng lại cười khê, khuôn mặt vô cùng bình thản, nhưng trong bụng lại tràn đầy quỷ kế. Chỉ cần loại bỏ được Thượng Quan Tiểu Mai, Hạ Thiếu gia chẳng phải đã là của nàng rồi hay sao? Mịch Ngưng nghĩ mà lòng vô cùng đau đớn Mịch Ngưng đưa nàng đi vào sâu bên trong, càng vào trong là nơi để những thùng mơ dầm còn mới. Tại đây, những thùng mơ dầm bên trên đều được đậy nắp, để cho không có hơi nước lọt vào, làm biến chất mơ dầm bên trong. Khi Mịch Ngưng dẫn nàng vào nơi khuất nhất của những thùng mơ này, lại che dấu đi nụ cười. “Đây là thứ người nói, mơ dầm mới đây sao?”Thượng Quan Tiểu Mai ghé ghé đầu, thấy có cái nắp

bằng gỗ lớn đẩy kín, căn bản là không nhìn được bên trong chứa cái gì. “Để ta giúp Mai cô nương mở ra, sẽ nhìn được bên trong” Mịch Ngưng tiến đến, âm thầm tính toán đem nắp thùng mở ra Thượng Quan Tiểu Mai thấy Mịch Ngưng đẩy nắp ra đầy vất vả, cũng tiến lên giúp một tay, cuối cùng cũng mở được nắp thùng. “Hô.....hô” Thượng Quan Tiểu Mai đứng lên, xoa một chút ngọc ngạch nhô ra mồ hôi “Oa! Cái nắp này cũng không phải nặng như bình thường đâu.” Đợi nàng khôi phục được hơi thở bình thường, định nhìn xem bên trong có phải là mơ dầm không. Nàng tiến đến gần thùng lớn, đưa mắt nhìn. Cẩn thận quan sát trong chốc lát, nàng xoay người, muốn nhờ Mịch Ngưng đưa hộ cái xẻng để vớt lên xem có thật là mơ mới hay không, đã thấy Mịch Ngưng nét mặt trầm xuống, tức giận trừng mắt nhìn nàng. “Mịch Ngưng cô nương, người.....Người làm sao vậy?” Thật giống như nàng là thù nhân giết cha, nàng ta đang muốn đem nàng xé ra thành từng mảnh. Mịch Ngưng mím môi, tức giận nhìn chằm chằm vào nàng. “Nếu như người không xuất hiện, người Hạ thiếu gia thích nhất định sẽ là ta.” Mịch Ngưng tiến lên, đưa con mắt ác độc nhìn Thượng Quan Tiểu Mai. “Cái gì?” Làm sao lại xảy ra sự tình này, khiến cho Tiểu Mai chẳng hiểu ra sao, không biết Mịch Ngưng đang nói đến cái gì. “Nếu nhưng người không tồn tại, Hạ thiếu gia nhất định sẽ thích ta” Mịch Ngưng cắn môi, đưa con mắt ai oán nhìn nàng “Mịch Ngưng cô nương, rốt cuộc đang nói cái gì?” Nàng như thế nào lại càng nghe càng trở nên mơ hồ Vì sao mà không có sự xuất hiện của nàng, Hạ Nhĩ Trúc sẽ thích Mịch Ngưng? Xảy ra chuyện gì đây? “ Là người a!” Mịch Ngưng nói xong, đồng thời nước mắt cũng cứ thế mà tuôn ra Hành động này khiến cho Thượng Quan Tiểu Mai không khỏi nhũn lại lòng mày. Đây là lần thứ 2 Thượng Quan Tiểu Mai gặp Mịch Ngưng, đương nhiên sẽ không hiểu tâm tình của nàng, càng không hiểu lời nói của nàng, lại càng không hiểu cảm xúc trong lòng nàng. “Nếu không phải vì người, lấy nhan sắc của ta, nhất định sẽ thu hút Hạ thiếu gia” Mịch Ngưng tay nắm chặt thành quyền “Trong thành, tất cả mọi người đều đang bàn luận người” “Đàm luận ta?” Thượng Quan Tiểu Mai mi mi gian gấp vết càn lúc càng sâu “Tuy rằng người là Thiên kim của Thượng Quan phủ, nhưng nếu người không thích Hạ Thiếu gia, người cũng nên cự tuyệt hần sớm một chút, người không thích Hạ thiếu gia, vì có gì cứ chiếm đoạt hần không thả đây?” Mịch Ngưng rơi lệ, ướt trào cả 2 má. Yêu một người, nếu dè dặt quá lâu, quá lâu, cảm giác đau khổ đó, không được cùng người mình yêu, mới có thể cảm nhận được mùi vị cay đắng đó. “Ta.....” Thượng Quan Tiểu Mai cứng họng, không kịp suy nghĩ. Nàng không biết Hạ Nhĩ Trúc thích nàng, nàng tưởng chỉ có nàng là đơn phương thích hần. Lời của Mịch Ngưng cô nương nói, là thật sao? Hạ Nhĩ Trúc thích nàng “Vì cái gì mà người cứ phải chà đạp lên trái tim của Hạ Thiếu gia đây? Hiện tại, Thượng Quan Tiểu Mai cũng có chút hoảng. Hoặc giả giống như Mịch Ngưng nói, nàng chưa bao giờ nhìn thẳng vào tâm của Hạ Nhĩ Trúc, cũng giống như nàng, chưa bao giờ hiểu được cảm giác thật của lòng mình. Giờ phút này, đầu óc nàng đều rơi vào hỗn loạn Mọi vấn đề theo nhau mà đến, đem tâm tư phiền nhiễu của nàng như ném vào cục đá ao, vung lên quẩn quẩn rung động, một khắc cũng không thể bình an. “Nếu người biến mất, thật sự là rất tốt” Mịch Ngưng tiến lên, dùng sức đẩy bả vai của nàng. Thượng Quan Tiểu Mai phản ứng không kịp, thân mình liên tục lùi về phía sau, bước chân loạn choạng, đứng không vững, hai chân như bị buộc lại, mà hai tay cũng không tìm thấy vật gì có thể giữ chặt, cứ như thế mà đổ người về phía sau. Phan! Nàng rơi vào một thùng mơ dầm lớn, độ cao của nó so với người thì gấp 2, hơn nữa cái miệng cũng gấp 2 lần người. “Ngô...” Thượng Quan Tiểu Mai muốn mở miệng kêu cứu, thế nhưng miệng nàng lại ngập trong mơ dầm, căn bản không có cách nào phát ra tiếng “Nếu như biến mất, Hạ thiếu gia nhất định sẽ là của ta” Cúi đầu nhìn Thượng Quan Tiểu Mai đang giãy giụa trong thùng mơ, khóe môi Mịch Ngưng nở nụ cười độc ác “Cứu...cứu ta...” Thượng Quan Tiểu Mai dùng sức vùng vẫy, nhưng chỉ có thể trơ mắt nhìn thân ảnh của Mịch Ngưng càng lúc càng mờ nhạt... Trong khoảnh khắc cuối cùng trước khi hôn mê, hình ảnh hiện lên trong tâm trí Thượng Quan Tiểu Mai, lại là _____ Hạ Nhĩ Trúc.

8. Chương 9

Ngô.....Thật là khổ sở, ai có thể tới cứu nàng đây? Kia vừa đau lại mặt thật Mai tử không ngừng rót vào trong miệng của nàng, nàng muốn lên tiếng hô cứu mạng cũng không thể làm được, ngay cả mũi cũng bị nước ngập vào, khiến cho nàng sặc đến không cách nào kêu lên một tiếng. Hạ Nhĩ Trúc, cứu ta.....Đã ở bên bờ vực của sự sống và cái chết, trong đầu nàng, chỉ hiện lên hình ảnh của Hạ Nhĩ Trúc, chỉ hiện lên khuôn mặt hần. Chẳng lẽ phản ứng này chính là hồi quang phản chiếu? Trước khi chết, trong đầu chỉ hiện

lên duy nhất hình ảnh của một người sao? “Khụ....khụ” Thượng Quan Tiểu Mai đang trong hôn mê, đôi tay nhỏ bé đưa lên không trung lung tung. “Nhị tỷ thế nào rồi?” Thượng Quan Tiểu Diệp ngồi ở mép giường, vẻ mặt đầy lo lắng. Trong khuê phòng của Thượng Quan Tiểu Mai, tụ tập tất cả các thiên kim của Thượng Quan phủ. “Đại phu nói tạm thời không có việc gì” Lục cô nương Thượng Quan Tiểu Thố, trên tay cầm một hộp nhân sâm thượng đẳng, để cho Nhị tỷ bồi bổ khí huyết. “Mọi người nghe, Nhị tỷ trong miệng kêu tên của Hạ ca ca này” Thắt cô nương Thượng Quan Tiểu Thước cúi người lắng nghe âm thanh từ miệng Thượng Quan Tiểu Mai—là tên người. Thật tốt quá, nàng có thể giúp nhị tỷ bắt đầu chuẩn bị chuyện hôn lễ rồi. Thượng Quan Tiểu Thước nghĩ tới mà thấy vui vẻ. “Nhị tỷ vốn cứng đầu bướng bỉnh, cuối cùng rốt cuộc cũng thông suốt” Tứ cô nương Thượng Quan Tiểu Tuyền lắc đầu nói Ngũ cô nương Thượng Quan Tiểu Ưng cũng gật gật đầu “Không uống công Hạ ca ca đối với nàng tốt như vậy.” Bát cô nương – Nàng út Thượng Quan Tiểu Du cau mày, cúi đầu nghĩ ngợi “Vậy tại sao Nhị tỷ lại rơi vào thùng mơ lớn như vậy?” Lời vừa nói ra, toàn bộ mọi người đều rơi vào trầm lặng. Thượng Quan Tiểu Mai được người đưa về, hơn nữa toàn thân đều ngấm nước mơ, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy trắng. Nghe nói, nếu chậm một bước tới cứu nàng, chỉ e là vô phương cứu chữa. Mà người phát hiện ra Tiểu Mai trong thùng mơ lại là.....Hạ Nhĩ Trúc. Nếu không phải Hạ Nhĩ Trúc đúng lúc đến xưởng mơ, chỉ sợ Thượng Quan Tiểu Mai cũng không thể bảo toàn mạng sống, cũng không thể xuất hiện trước mặt các nàng. “Các người đừng có ríu ra ríu rít trong phòng Tiểu Mai như vậy” Thượng Quan Tiểu Nguyệt từ ngoài đi vào, khuôn mặt nhỏ xinh đẹp ánh lên một tia nghiêm nghị. “Đại tỷ” Sáu tỷ muội vừa thấy Đại tỷ, tất cả đều cung kính lên tiếng. “Để cho Tiểu Mai thở một chút” Nàng xoay chân ngồi vào ghế thái sư, tất cả các tỷ muội đều vòng quanh nàng. Muốn uống trà thì có trà dâng lên, muốn điểm tâm liền có ngay điểm tâm trước mặt, các nàng phục vụ Thượng Quan Tiểu Nguyệt chẳng khác gì một vị nữ vương. “Đại tỷ, Nhị tỷ rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?” Lòng hiếu kỳ đã đè nén trong lòng Thượng Quan Tiểu Tuyền từ nãy đến giờ, nàng nồn nóng hỏi “Chuyện như vậy, Hạ Nhĩ Trúc đã đi điều tra rồi” Thượng Quan Tiểu Nguyệt chăm chú nhìn Nhị muội của mình đang nằm trên giường. Nhìn nàng ngủ một chút cũng không yên Đại phu nói, do nàng quá kinh hãi, lại thêm tự nhiên sốt cao, trước mắt phải để tiểu tỷ chăm sóc cẩn thận “Muội cảm thấy chuyện này không chỉ đơn giản như vậy.” Thượng Quan Tiểu Diệp vuốt vuốt cằm, nàng và nhị tỷ là tỷ muội sinh đôi, luôn là tâm hữu linh tề một chút thông “Tam tỷ nói rõ đi” Thượng Quan Tiểu Thố tròn mắt nói “Nhị tỷ dù ngây thơ như thế nào, cũng không thể không biết thùng mơ to nằm ở đó” Thượng Quan Tiểu Diệp thuyên con mắt, lạnh lùng nói. “Tam tỷ nói rất đúng” Thượng Quan Tiểu Du thanh âm nhẹ nhàng gật đầu một cái “Huống chi Nhị tỷ làm mơ dầm đã 10 năm, sao lại còn không biết mức độ nguy hiểm của nó” Lúc này, cả đám tỷ muội lại cúi đầu không nói Xem ra các nàng đều hoài nghi việc xảy ra là có nguyên nhân Thượng Quan Tiểu Nguyệt mở nắp tách trà, uống một ngụm, rồi lại nhẹ nhàng đặt xuống “Ta sẽ đòi lại công đạo từ Hạ Nhĩ Trúc” Quả không hổ là Thượng Quan Tiểu Nguyệt, nói chuyện uy nghiêm lên tới mười phần, hơn nữa nàng tận mắt nhìn thấy muội muội mình gặp phải bất hạnh như vậy, chút xíu nữa là mất mạng, chuyện này làm cho nàng vô cùng tức giận. Nàng gaio muội muội của mình cho Hạ Nhĩ Trúc, thế mà hấn lại không chăm sóc nàng thật tốt, vậy tương lai làm sao nàng có thể yên tâm gả Nhị muội cho hấn. Đại tỷ nói chuyện, để cho chúng thiên kim âm thầm vì Hạ Nhĩ Trúc kêu to không ổn. Thượng Quan Tiểu Nguyệt từ trước đến nay không bao giờ để người ngoài khi dễ người nhà, mặc dù chính nàng cũng biết nàng rất nghiêm khắc với muội muội, nhưng cũng không để cho các nàng thua thiệt, hoặc chịu ủy khuất. Trong khi chúng tỷ muội đang nói chuyện, thì tổng quản của Thượng Quan phủ tiến lên bẩm báo “Đại tiểu thư, Hạ thiếu gia tới phủ, nô tài không ngăn được hấn, hấn muốn đến khuê phòng của Nhị tiểu thư trước” Thượng Quan Tiểu Nguyệt lấy chiếc khăn tơ lụa lau lau khóe miệng, sau đó phát phát đôi tay nhỏ bé “Đừng cản hấn” Tổng quản đáp thanh dạ, liền lui xuống. Trong chốc lát, Hạ Nhĩ Trúc vội vàng bước vào khuê phòng của Thượng Quan Tiểu Mai, trên mặt không dấu nổi lo lắng. Hấn một lòng chỉ nhớ kỹ Thượng Quan tiểu Mai, căn bản không quan tâm trong phòng nương tử quân cửa. “Từ từ” Thượng Quan Tiểu Diệp dù có yêu mến Hạ Nhĩ Trúc thế nào, nhưng nghĩ đến việc hấn để tỷ tỷ nàng bị thương, nàng không khỏi tức giận nhìn chăm chăm vào hấn “Là thôi” Thượng Quan Tiểu Tuyền cũng vô cùng tức giận, không để cho Hạ Nhĩ Trúc đến gần Thượng Quan Tiểu Mai nửa bước. Tiếp theo, các vị thiên kim khác cũng vây quanh hấn, nhất định không để cho hấn tới gần giường. “Các người làm cái gì vậy?” Hạ Nhĩ Trúc nóng vội, gầm nhẹ lên một tiếng. Người nhất định phải cho chúng ta một cái công đạo, nếu không chúng ta tuyệt đối sẽ không để người đến gần Mai tỷ tỷ” Thượng Quan Tiểu Du nhẹ giọng nói Trong phòng ồn ào như cái chợ, khiến cho Thượng Quan Tiểu Nguyệt đầu như muốn nổ tung Cả người buồn bực, nàng uyển chuyển đứng lên, quyết định đuổi hết đám muội tử đang tranh cái ấm i này đi “Tam tứ ngũ lục thất bát, tất cả ra ngoài sảnh lớn hết cho ta” Thượng Quan Tiểu Nguyệt lạnh giọng nói “Các người không định để cho Nhị ỷ các người được

ngủ ngơi sao?” “Nhưng, nhưng là...” Thượng Quan Tiểu Điệp quát miệng, dường như là không phục “Ừ...” Thượng Quan Tiểu Nguyệt thiêu mi, mi mầu nheo lại Mọi người không lên tiếng, từ Tam cô nương tới Bát cô nương, tất cả đều giống như con chuột nhỏ co bả vai lại, đều đi ra khỏi phòng Thượng Quan Tiểu Mai “Ngươi” Thượng Quan Tiểu Nguyệt đưa con mắt dời về Hạ Nhĩ Trúc “Hôm nay trước khi mặt trời lặn, ngươi phải tìm cho ra ai đứng đằng sau tất cả chuyện này” Không đợi Hạ Nhĩ Trúc trả lời, nàng nhắc váy, cùng tiểu tỷ rời khỏi phòng, để cho Hạ Nhĩ Trúc và Thượng Quan Tiểu Mai có thời gian ở chung một chỗ “Hạ Nhĩ Trúc..” Dù Thượng Quan Tiểu Mai sốt rất cao, nhưng miệng vẫn không ngừng nói mê Hạ Nhĩ Trúc vừa nghe thấy nàng gọi tên hắn, vội vàng bước tới. “Ta đây.” Hạ Nhĩ Trúc đi tới mép giường, cầm lấy đôi tay nhỏ bé của nàng Nàng thì thào, đôi tay nhỏ bé nắm chặt lấy bàn tay to của hắn “Cứu, cứu ta.....” “Đừng sợ” Hạ Nhĩ Trúc đưa bàn tay nhỏ bé của nàng đặt trước ngực “Ta sẽ luôn ở bên nàng” Nàng vô tri vô giác, cuối cùng mắt cũng mở ra “Hạ Nhĩ Trúc...” Nàng nuốt từng ngụm nước miếng “Ta đây” Hạ Nhĩ Trúc đưa bàn tay khác đặt lên trán nàng, giúp nàng lật mặt khăn ướt “Ngươi không cứu ta.....” Nàng mở to đôi mắt, kích động nhìn hắn. “Ta có, ta có...” Hắn nhủu mi lại, đau lòng nói “Là ta cứu nàng lên, nàng quên rồi sao?” Nàng thống khổ than nhẹ “Thật là thống khổ.....Ta suýt chút nữa...suýt chút nữa...là đã chết ngập” “Ta biết” Hắn nhất định không quên cảnh tượng đó Nếu không phải hắn tới đúng lúc, chỉ sợ kiếp này hắn chẳng còn được gặp mặt nàng nữa “Mịch Ngưng.....” Nàng thở hổn hển, miệng nàng khô sấp “Mịch Ngưng?” Hắn nhủu mày vội vàng nâng nàng dậy, để một chiếc gối mềm phía sau cho nàng tựa “Nàng không phải muốn nói cho ta chuyện gì chứ?” “Nước.....” Nàng liếm đôi môi khô khốc, đến bây giờ vẫn còn cảm thấy được vị chua ngọt. Hắn vội vàng đi lấy chén nước cho nàng, đến bên cạnh nàng, cẩn thận đưa lên miệng Cho đến khi chén nước không còn giọt nào, nàng mới thở hổn hển Giờ phút này, nàng vẫn cảm thấy thật khó khăn “Nói cho ta biết, có phải Mịch Ngưng gây bất lợi với nàng không?” Hắn để cho nàng lấy hơi, rồi khẳng khái đưa nàng nằm xuống giường Tình hình lúc đó, hắn chỉ thấy được Mịch Ngưng hô to kêu cứu, vừa nhìn thấy hắn, liền khóc kêu hắn cứu Thượng Quan Tiểu Mai Hắn cứ như vậy mà cho rằng Thượng Quan Tiểu Mai không cẩn thận mà trượt chân vào thùng mớ dầm.... Nhưng nghĩ lại, với tính cách của Thượng Quan Tiểu Mai, nàng dù có liều lĩnh thế nào, cũng không thể nào bất cẩn như vậy. Vì thế, trong lòng hắn lúc này, nảy lên chút nghi ngờ “Nàng, nàng thích ngươi.....” Bàn tay nhỏ bé của nàng lại đặt lên tay hắn, cuối cùng gắt gao nắm lấy bàn tay to của hắn thật chặt. Lúc này, chẳng hiểu tại sao, nàng chỉ muốn nắm lấy bàn tay của hắn thật chặt, thật chặt, có như vậy nàng mới cảm thấy an toàn Hắn nghe mà không hiểu gì cả, như thế nào lại dẫn đến Mịch Ngưng thích hắn đây? “Nàng.....ghét ta.....” Nàng cắn môi, nghĩ đến cảnh tượng lúc đó, nhẹn không được run lên một cái “Cho nên.....Đấy.....” Hắn ngồi ở mép giường, đem nàng ôm vào lòng, cảm nhận được mùi hương trên người nàng, cùng với cho nàng trên người của hắn ôn nhu. “Nàng ta đẩy nàng xuống, có phải hay không....?” Hắn không nhanh không chậm hỏi, chỉ sợ lại hù dọa nàng Nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi của nàng, hắn biết ngay lần này đã dọa nàng. “Nàng ghét ta, nói ta độc chiếm ngươi.....” Hai tay của nàng để cho hắn ôm ấp, giống như đó là nơi ấm áp nhất, an toàn nhất cho nàng. “Không có chuyện này đâu.” Hắn nhẹ phẩy những sợi tóc của nàng, không muốn nàng vì những lời nói đó mà nghĩ lung tung. Là hắn tự mình để cho nàng vĩnh viễn độc chiếm, cả đời cũng nguyện ý đợi ở bên cạnh nàng. Đời này kiếp này, không còn có người có thể từ trên người của hắn cướp đi trái tim hắn. Tự mười năm trước khi nhìn thấy hình bóng nàng, hắn đã biết mình yêu nàng. Chỉ tại nàng đối với tình cảm thông suốt quá chậm, đối với tim hắn, vẫn chưa bao giờ nhìn thẳng “Ta không muốn ngươi rời đi.....không được rời đi...” Nàng cả người sốt cao, giờ phút này đều dựa cả vào hắn, không muốn hắn buông thân thể của nàng. “Ta sẽ không, sẽ không rời nàng ...” Hắn cúi người, áp đôi môi của mình vào bờ môi ấm áp của nàng Nàng nhiệt tình đáp trả nụ hôn của hắn, chỉ mong được một chút yên tâm Hắn đáp ứng với yêu cầu của nàng, đầu lưỡi thăm dò vào trong miệng, trêu đùa với cái lưỡi dính hương của nàng Nêm đến cả nước thuốc đắng chát của nàng, hòa vào với nước miếng ngọt như mật, hắn tất cả đều không bỏ, tất cả đều nuốt, hy vọng có thể chia sẻ những nỗi thống khổ với nàng một nửa Cuối cùng, nàng nhắm mắt lại. Hắn dời môi của nàng, để cho nàng lần nữa nằm lại xuống giường “Mai nhi ngoan, ta nhất định sẽ trở về thăm nàng” Bàn tay của hắn lấy khăn ướt từ trên trán xuống giúp nàng, một lần nữa ướt nhẹp, đặt ở trên trán của nàng. “Đừng đi” Nàng lấy ngón tay như ngọc của mình gắt gao cầm lấy tay hắn, không muốn hắn rời đi “Được, ta không đi” Hắn cầm ngược lại đôi bàn tay nhỏ bé lạnh như băng của nàng “Ta sẽ chờ đến khi nàng ngủ, có được hay không?” Nàng gật gật đầu, yên tâm nhắm mắt lại Hắn cứ như vậy canh giữ ở bên giường của nàng, mặc cho thời gian cứ từng phút, từng phút một trôi qua. Cho đến khi thấy nàng ngủ say yên giấc, hắn mới lặng lẽ đem bàn tay nhỏ bé của nàng, đặt vào trong mền chăn. Hắn nhìn nàng thật sâu, rồi quyết định đích thân giải quyết chuyện này Mặc dù thương người của nàng là tên cô nương, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không khoan thứ! Thượng Quan Tiểu Mai mắc

bệnh, trở nên hồ đồ, nửa tỉnh nửa mơ, đến 4 ngày sau mới hoàn toàn tỉnh lại Trong thời gian ấy, Hạ Nhi Trúc vẫn đích thân chăm sóc nàng Thấy nàng ngủ say, hẳn mới đi tới phòng khách, cùng Thượng Quan Tiểu Nguyệt bàn bạc một số chuyện. Giờ phút này, chỉ có Thượng Quan Tiểu Mai cùng với tiếng hít thở tịch mịch Đột nhiên, nàng mở to hai mắt, cảm thấy đầu này lúc hôn mê, lúc trầm, hơn nữa cảm giác vừa nãy, dường như nàng đã gặp rất nhiều mộng Trong mộng, Hạ Nhi Trúc nói với nàng rất nhỏ nhẹ dịu dàng, chăm sóc nàng rất cẩn thận, còn nói rất nhiều rất nhiều điều...khiến nàng đỏ mặt Tỷ như..... Hẳn nguyện ý chăm sóc cho nàng cả đời Nàng từ trên giường ngồi bật lên, khuôn mặt như ánh nắng chiều, đỏ bừng Sao nàng lại cảm thấy xấu hổ như vậy? Hai tay nhỏ của nàng ôm lấy hai má, liên tục lắc lắc đầu. Phải một lát sau nàng mới phát hiện trong phòng của nàng rất yên tĩnh, không có một ai khác. Nàng cũng muốn tìm Đại tỷ để giải thích mọi chuyện, nếu không với tính cách của Đại tỷ, không tìm được người làm tổn thương nàng, xử tử hình, chỉ sợ tỷ ấy sẽ không bỏ qua Nàng vội vàng mặc quần áo, tóc còn chưa kịp buộc, đã chạy vội ra khỏi phòng,, không thêm để ý đến ánh mắt kinh ngạc của bọn người hầu, chạy đến phòng khách tìm Đại tỷ. Nàng còn chưa bước vào phòng, ở bên ngoài đã nghe thấy tiếng của nam nhân cùng tỷ nàng nói chuyện, xen vào đó là tiếng của Thượng Quan Tiểu Điệp “Chuyện như vậy, người muốn giải quyết thế nào?” Thượng Quan Tiểu Nguyệt ngồi trên ghế thái sư trong phòng khách, nhàn nhã uống trà. “Chờ Mai khi khỏi bệnh hẳn, ta muốn lấy nàng làm vợ” Hạ Nhi Trúc cảm thấy việc này không thể trì hoãn thêm được nữa “A?” Thượng Quan Tiểu Nguyệt buông tách trà nóng, đôi mắt đẹp nhìn hẳn “Người đảm bảo có thể bảo vệ được Mai nhi?” “Ta đảm bảo với người, sẽ không để nàng chịu một chút tổn thương nào.” Hạ Nhi Trúc thanh âm dường như có chút gấp “Hơn nữa ta đã theo lời người, đem Mịch Ngưng trực xuất ra khỏi Phượng Thiên thành” Thượng Quan Tiểu Mai núp ở bên ngoài nghe lén, nếu có bọn tôi tớ đi qua, nàng sẽ dùng ánh mắt đe dọa nhìn hẳn, không để cho hẳn lên tiếng “Nhưng là.....” Thượng Quan Tiểu Điệp lên tiếng “Nhị tỷ sẽ dễ dàng gạt đầu gả cho người hay sao?” Nhị tỷ cùng hẳn đấu khẩu mười năm, sao có thể trong 1 đêm suy nghĩ, đồng ý gả làm vợ hẳn “Ta đã cùng với nàng đánh cược, nếu nàng không tìm ra tung tích của đám hàng kia, phải gả làm vợ của ta” Hẳn quyết định đem trò chơi của hai người kết thúc sớm, không muốn cùng nàng chơi trò người đuổi ta chạy nữa, chỉ lãng phí thời gian của nhau. Hạ Nhi Trúc biết ở Thượng Quan phủ Thượng Quan Tiểu Nguyệt làm chủ, Thượng Quan lão gia cùng phu nhân mấy năm gần đây đều đã đi vân du tứ hải Vẫn là phải được Thượng Quan Tiểu Nguyệt gật đầu, mới có thể lấy Tiểu Mai làm vợ. Thấy Thượng Quan Tiểu Nguyệt không nói câu gì, hẳn dường như có chút nóng nảy “Đại cô nương” Hẳn không kìm được gọi một tiếng “Vậy chúng ta thương lượng trước, liệu người có thể đáp ứng không” Thượng Quan Tiểu Nguyệt chậm rãi giương đôi môi đỏ mọng, chăm chú nhìn hẳn “Ta đáp ứng” Cho dù muốn hẳn phải lên núi đao, xuống biển lửa, hẳn cũng đều đáp ứng. “Vậy thì để ta” THượng Quan Tiểu Điệp vội vàng nhảy ra “Hạ ca ca, người đáp ứng cho ta vài len sọc” “Không thành vấn đề” Hẳn đối với điều kiện của hai tỷ muội này, đều không dị nghị chấp nhận Mặc dù Thượng Quan tiểu nguyệt muốn hẳn giao ra gần đây hẳn từ phiên bang tiến khẩu năm màu muối, về sau cũng muốn nhóm hàng mà lại lấy nửa giá ưu đãi nàng. Về yêu cầu của Thượng Quan Tiểu Điệp, còn muốn hẳn giao ra Ngũ hỏa liên – đây là loài trân quý hiếm có được trồng từ ngoại bang, nghe nói chỉ nở trong 7 ngày, là đóa hoa mà Thượng Quan Tiểu Điệp luôn mơ ước được có Mà yêu cầu duy nhất của hẳn đối với các nàng, chỉ là thuận lợi cưới được Thượng Quan Tiểu Mai Sau khi thương lượng xong, ba người đều cho là việc thuận lợi phải được tiến hành, hoàn toàn không nghĩ đến là, ở bên ngoài phòng khách, Thượng Quan Tiểu Mai đang nhíu mày tức giận “Nhị cô nương, người như thế nào đã tỉnh rồi” Tổng quản Thượng Quan phủ mất sắc, gọi nàng một tiếng Âm thanh kêu lên, làm cho 3 người ở bên trong nhất thời kinh sợ Hạ Nhi Trúc không chút nghĩ ngợi, chạy ra khỏi phòng khách, chỉ thấy Thượng Quan Tiểu Mai đứng đó, đôi mắt buồn bã nhìn hẳn Tiếp theo, Thượng Quan Tiểu Nguyệt cùng Thượng Quan Tiểu Điệp cũng đi ra khỏi phòng, khuôn mặt có chút lúng túng “Hai người.....” Thượng Quan Tiểu Mai đưa mắt nhìn về phía tỷ muội mình “Giúp người ngoài cùng nhau lừa gạt ta sao?” “Nhị tỷ.....” Thượng Quan Tiểu Điệp chợt dạ cắn môi, bất an nhìn Đại tỷ “Chuyện không phải như nàng nghĩ đâu” Hạ Nhi Trúc định lên tiếng giải thích, nhưng lại bị Tiểu Mai trừng mắt nhìn “Không cần phải giải thích nữa...” Thượng Quan Tiểu Mai gầm nhẹ Không nghĩ tới đến cuối cùng nàng còn thua hẳn, thế nhưng bởi vì hẳn dùng trò hèn hạ — Tìm nàng Đại tỷ, Tam muội làm người giúp đỡ! Nàng nhất định sẽ thua thê thảm nha! Đáng chết, hẳn là tiểu nhân hèn hạ Nàng sẽ không tha thứ cho hẳn!

9. Chương 10

Nàng hận Hạ Nhĩ Trúc đến chết mất!! Thượng Quan tiểu Mai xoay người bỏ chạy, một mạch về khuê phòng của mình, dùng sức đóng cửa lại. Phanh! Cánh cửa phát ra một tiếng thật lớn, Thượng Quan Tiểu Mai vẫn không quên cài chốt cửa lại.. "Mai nhi, người hãy nghe ta nói. . . . ." Hạ Nhĩ Trúc đuổi theo, gõ cửa liên hồi, không để ý bọn nô bộc của Thượng Quan phủ đang chế giễu. "Ta không muốn nghe, không muốn nghe!" Nàng cắn môi, hướng về phía cửa rộng to. Bọn họ đều là lũ lương gạt, đem nàng ra lừa phỉnh, giống như một con cá ngu ngốc, không ngừng ở bên cạnh hắt xoay chuyển. Nhưng quay đầu lại, tất cả đều là bọn họ gạt nàng, len lén tiến hành giao dịch. Nàng chỉ là vật phẩm hạng nhất mà bọn họ giao dịch thôi a! Quá đáng chính là, đại tỷ cùng Tam muội cũng cùng nhau bán đứng nàng! Nàng tức giận đến nỗi hốc mắt đều đỏ, chớp mũi ê ẩm. Thứ thiệt nàng rất vất vả mới có thể thẳng thắn nói mình thích hắn, nhưng hắn vẫn là một dạng lừa dối nàng! "Người nhất định phải nghe." Hắn ở ngoài cửa kêu nàng, "Mười năm này, ta đã dùng hết các kế sách, chỉ để cho người nhớ ta, mặc dù người ghét ta, hận ta, chỉ cần người đem ta để ở trong lòng, coi như dùng bất cứ thủ đoạn tồi tệ nào, cũng muốn để trong lòng người có ta. . . . ." "Lý do!" Nàng lắc đầu, không muốn tin tưởng chuyện hoang đường đó, hơn nữa nàng hiện tại đang nổi nóng, trấn an cái gì cũng nghe không vào. "Chẳng lẽ người quên mấy ngày trước, người cũng thừa nhận yêu ta sao?" Hắn nhắc tới cái đoạn thời gian nàng đang bị bệnh kia, nàng trở nên thành thật, ngây thơ, sẽ không ngoan cố cùng hắn đấu , nháo, chỉ dùng tâm chân thật nhất nói cho hắn biết — Nàng rất thích, rất thích hắn. Vậy tại sao hiện tại khấn trương rồi? Lại đem hắn cự tuyệt trong lòng phòng ngoài đây? "Ngã bệnh nói mớ, người cũng tin sao?" Nàng tức giận đáp trả hắn, không muốn thừa nhận mình yêu thật hắn, mặc dù lòng của nàng đối với hắn áy náy không dứt. Nhưng là bẩm sinh quật cường, làm thế nào cũng không có thể bình thản thừa nhận tâm tình của mình. "Người đừng nói lung tung." Hắn thật muốn cùng nàng từ tốn nói chuyện một chút, "Người muốn ta làm sao, mới bằng lòng tha thứ cho ta đây?" "Đánh cuộc giữa chúng ta còn chưa kết thúc." Nàng không cam lòng, cho nên vẫn là muốn đem đám hàng kia tìm cho bằng được. "Cho nên?" Hắn thiêu mi, chờ nàng nói tiếp. "Nói cho ta biết, tung tích đám hàng." Nàng không chịu thua, vẫn là phải tìm được đáp án. Hắn trầm mặc một chút, "Như vậy người liền nguyện ý tha thứ cho ta?" "Phải" nàng không chút do dự gật đầu. Nghe được câu trả lời của nàng, hắn mừng rỡ không dứt, cho là nàng không hề cùng hắn so đo nữa, Vết nhăn trên trán cũng giãn ra. "Vậy người nguyện ý cùng ta thành thân?" Hắn hỏi, giọng nói vô cùng mong đợi. Nàng trầm mặc một chút, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, sau đó nàng mới nói: "Ai muốn cùng người thành thân? Ta chỉ phải . . . . Muốn đem người thiếu ta trưởng, xóa bỏ thôi." "Xóa bỏ?" Hắn không hiểu hỏi. "Người hại ta bị Mịch Ngưng mưu sát, món nợ này. . . . ." Nàng cắn môi, lung tung tìm một lý do, "Cứ như vậy xóa bỏ." "Vậy hôn sự của chúng ta thì sao đây?" Hắn bắt đầu không nhận được hỏi. "Ta chưa từng nói muốn gả cho người." Nàng quỳnh lên, bật thốt lên. Hắn mím môi, không nói một câu. Cách cửa gỗ, nếu không phải nghe được tiếng hít thở trầm thấp của hắn, nàng sẽ cho là hắn đã rời đi. "Người không muốn gả cho ta?" Những lời này giống như lưỡi dao sắc bén, thật sâu đâm vào tim hắn. "Không muốn, không muốn." Nàng làm trái với tim mình, nói cũng trái với lương tâm. Trên thực tế, nàng nghe được hắn muốn kết hôn với nàng, tâm tựa như chú chim nhỏ, cơ hồ sắp nhảy lên đầu cành mà bay vút rồi. Vậy mà nàng không biết, câu trả lời của nàng đối với hắn mà nói, là khổ sở cỡ nào. Hắn cuối cùng vẫn là công dã tràng sao? Nàng đối với hắn chỉ là lòng yên tĩnh không gợn sóng, một chút tình cảm cũng không có? "Đám hàng kia, ta đã ước thành mai ." Ngữ khí của hắn giống như băng sơn lạnh lẽo, không mang theo một tia nhiệt độ. "Cái gì? !" Hắn hành động sao lại nhanh như vậy? "Không cần lo lắng, sau nửa canh giờ, ta sẽ đem toàn bộ số mai đó đưa tới Thượng Quan phủ." Tim của hắn, cũng bị hàn băng phủ kín rồi. Nàng cuối cùng đối với hắn là Vô Tâm? Điều này làm cho hắn đủ để hết hy vọng. "Có thật không?" Nàng giữa lông mày âm mai cũng đảo qua quét sạch, xem ra, đánh cuộc này. . . . . Phải là nàng thắng đi? "Ta đi." Hắn không muốn ở lại chỗ này thêm nữa, dù sao nàng không muốn gả cho cho hắn. Nàng muốn mở miệng lưu hắn lại, nhưng thế nào cũng nói không ra một câu. Phản đối mà nói đi, đều là nàng đang nói. Không muốn gặp lại hắn, rồi lại muốn hắn lưu lại. . . . . Nàng rốt cuộc là chuyện gì xảy ra với bản thân? Cho đến khi tiếng bước chân của hắn đã cách xa, nàng chẳng những không có từng khẩu tức, tâm, ngược lại giống như có một tảng đá lớn đè ép. Lần đầu tiên, Thượng Quan tiểu Mai cảm thấy Hạ Nhĩ Trúc cách nàng thật là xa, thật là xa. . . . . Hạ Nhĩ Trúc không có cuốn nàng. Không tới nửa canh giờ, đám hàng kia, toàn bộ hiện ra ở trước mặt nàng. Thì ra là đám hàng giấu ở trong chậu hoa của Thượng Quan Tiểu Điệp, lừa gạt nàng là hoa non nhập khẩu, thật ra thì dưới bùn đất tất cả đều là Mai tử. Sau khi giấu được nàng, Hạ Nhĩ Trúc liền bắt đầu âm thầm cắt mai. Mà nhóm mai nghe nói là đến từ Đông Doanh Quốc, là một nhóm Mai tử thật quả ôm tròn, cộng thêm dụng tâm Hạ Nhĩ

trúc, dùng đặc chế Lưu Ly ngọc đốt trong bình nhỏ, trong bình nhỏ chỉ để một khóa Mai tử, mục đích là để cho Mai tử khi cất vãn có thể hoàn toàn lành lặn, không bị đào đốt trong bùn đất, phá mất vẻ tươi đẹp. Số lượng lớn như vậy, nhưng thành phẩm chỉ có ba trăm viên. Bình bình lon lon nhiều như vậy, Hạ nhĩ trúc làm cho này nhóm cất mai, lấy một tên rất có hàm ý —— Kim Bình Mai. Thượng Quan tiểu Mai mặc dù vẫn chưa hết tức Thượng Quan Tiểu Nguyệt, Thượng Quan Tiểu Diệp, nhưng vừa nghe đến Mai tử đã được đưa đến thì lập tức chạy đến sảnh xem. Khi nàng đem mật sáp trên miệng bình lấy xuống sau, mở miệng bình, liền ngửi thấy một cỗ mùi thơm mát. Định nhãn nhìn lên, bên trong lại vẫn thả một ít phiến lá vàng. "Đây là. . . ." Nàng kinh ngạc, tại sao cất Mai tử phải có đặc biệt như vậy ? "Đây là Hạ nhĩ trúc ở Đông Doanh học được cất mai thuật." Thượng Quan tiểu nguyệt ở một bên giải thích. "Nhị tỷ, người đừng tức Hạ ca ca nha!" Thượng Quan Tiểu Diệp tiến lên, kéo ống tay áo của nàng, "Người có biết không, để làm những thứ này Hạ ca ca đã mất rất nhiều tâm huyết." Thượng Quan tiểu Mai hừ hừ tức, không muốn nói lý với các nàng. Xem xét lại Thượng Quan tiểu nguyệt, trên mặt chẳng những không có một tia hối lỗi, khóe miệng còn câu khởi cười khê. Nhìn thấy đại tỷ không có chút hảo ý cười như vậy, Thượng Quan tiểu Mai trong lòng chính là không thư thả. "Dù sao những Mai tử này, bán đi là có thể kiếm hồi một khoản." Thượng Quan tiểu Mai cắn môi. Không nghĩ tới kỹ thuật của hắn so phương pháp của nàng đã được cải tiến rất nhiều. Thượng Quan Tiểu Diệp ở một bên gấp đến độ giơ chân, "Những thứ này đều là Hạ ca ca cất tới cấp cho người ăn!" Thượng Quan tiểu Mai vừa nghe, không khỏi ngây ngẩn cả người. "Người không biết sao?" Thượng Quan Tiểu Diệp nhìn thấy nàng ngây ngốc, có chút bất đắc dĩ thở dài, "Hạ ca ca căn bản không phải vô ý muốn cùng người đối nghịch, hắn kinh doanh cửa hàng Mai tử, chẳng qua là muốn cho tinh thần của người cũng đặt ở trên người của hắn, muốn cho người hiểu tim của hắn." (Cảm động quá ak >.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thanh-mai-dau-truc-ma>